Τὸ φύλλον Δραχμὴ 1 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2 1/2 πέννες

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΤΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δρ. 40. Ἑξάμηνος δρ. 22. Τρίμηνος δρ. 12.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4.—Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 31ος | Ἐν Ἀθήναις, 3 Μαΐου 1924 | Ἔτος 46ον—Ἀριθ. 23

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΒΑΠΤΙΣΤΙΚΟΙ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

[*Μυθιστόρημα τοῦ Λοχαγοῦ* DANRIT]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

— Δηλαδή; ρώτησε ὁ μικρός.

— Νά, ἂν ἐργαστῆς μὲ ὄρεξη, μπορεῖς νὰ γίνῃς δεκανέας στὴν τάξη σου ἢ λοχίας ἢ ἀκόμη κι' ἐπιλοχίας. Ἀλλὰ γι' αὐτὸ πρέπει νᾶσαι ὁ πρῶτος στὴν τάξη.. Ἔλα τώρα! Ἀποχαιρέτησε τὸν κύριο λοχαγό, μικρέ μου! Ὁ λοχίας τῆς ὑπηρεσίας θὰ σὲ ὁδηγήσῃ στὸ 3ο τάγμα, ὅπου εἶσαι τοποθετημένος.

Ὁ Πέτρος ἔβαλε ὅλα του τὰ δυνατὰ καὶ μὲ τὰ δάκρυα στὰ μάτια φίλησε τὸν προστάτη του. Ὕστερ' ἀκολούθησε τὸ λοχία πίσω ἀπ' τὴ σιδερένια πόρτα καὶ χάθηκε.

Στὸ Πρυτανεῖο, ὅπως καὶ σὲ πολλὰ ἄλλα στρατιωτικὰ σχολεῖα, ἐπικρατοῦσε τότε ἡ συνήθεια νἀποκαλοῦνε τοὺς νεοφερμένους μαθητὲς «παγώνια» καὶ νὰ τοὺς ἐπιβάλλουν γιὰ κάμποσο καιρὸ χίλιες δυὸ δοκιμασίες ποὺ κατέβαιναν στὸ κεφάλι τῶν «παλιῶν» μαθητῶν.

Στὴν αὐλή, λόγου χάρη, δὲν μποροῦσε τὸ «παγώνι» νὰ περάσῃ ἀπ' εὐθείας ἀπ' τὴ μιὰ ἄκρη στὴν ἄλλη, ὅπως οἱ παλιοί, ἀλλὰ ἔπρεπε νὰ κάνῃ ὅλο τὸ γύρο.

Ὁ Πέτρος μπῆκε στὴν αὐλὴ καὶ προχωρῶντας σαστισμένος, πέρασε τὸν ἀπαγορευμένο χῶρο καὶ βρέθηκε σχεδὸν στὴ μέση τῆς αὐλῆς.

Ἀμέσως ἕνας «παλιὸς» ὡς δώδεκα χρόνων, ἔτρεξε κατεπάνω του.

— Πῶς λέγεσαι; τὸν ρώτησε μὲ ὕφος ἐπιτακτικό.

— Πέτρος Μπερτινύ.

— Ἀριθμὸς μητρῴου;

— 1239.

— Λοιπόν, 1239, κάνε κανονικὴ μεταβολὴ καὶ στρίβε... Τὰ «παγώνια» δὲν περνοῦν ἀπὸ τὴ μέση τῆς αὐλῆς.

— Καὶ γιατί;

— Γιατί; Ἔτσι!.. Ἔλα, δίνε του!

Ὁ Πέτρος ἦταν ποὺ ἦταν φουρκισμένος. Σούφρωσε τὰ φρύδια καὶ κοίταξε κατάμματα τὸ νέο συμμαθητή του.

— Θὰ περάσω, ἂν μοῦ κάνῃ ὄρεξη! εἶπε.

Ἡ φυσιογνωμία τοῦ ἄλλου παιδιοῦ ἔδειξε κατάπληξη. Ἕνα παγώνι δὲν ἀναγνώριζε τὴν ὑπεροχὴ ἑνὸς παλιοῦ; αὐτὸ γιὰ τὸ Πρυτανεῖο ἦταν πρωτοφανές. Κάμποσα παιδιὰ εἶχαν μαζευτῆ τριγύρω.

— Λοιπόν, ἀρνεῖσαι νὰ ὑπακούσῃς; εἶπε στὸν Πέτρο ὁ παλιός.

— Ἀρνοῦμαι!

— Ἀρνεῖσαι;

— Ναί!

Ὅλοι κοίταζαν κατάπληκτοι.

— Λοιπόν, θὰ ὑπακούσῃς μὲ τὸ στανιό! εἶπε ὁ ἄλλος, πιάνοντας κιόλας τὸν Πέτρο ἀπ' τὸ μπράτσο.

— Μὴ μὲ πιάνεις!

— Μπᾶ, διάβολε, σὺ τὸ παρακάνεις! Θὰ ὑπακούσῃς, 1239, ἢ ὄχι;

— Ὄχι!

Καὶ τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ Πέτρος, προσπαθώντας νὰ ἐλευθερωθῆ, ἔδωσε μιὰ σπρωξιὰ στὸν «παλιό». Ἐκεῖνος τὴν ἀνταπέδωσε κι' ἄρχισ' ἕνα γερὸ μπόξ, ἐνῷ ὅλα τὰ παιδιὰ εἶχαν μαζευθῆ τριγύρω καὶ κοίταζαν.

Μὰ δὲ βάσταξε πολύ. Ὁ ἀνθυπασπιστὴς ποὺ εἶχε παρακολουθήσει τὴ σκηνή, ἔτρεξε καὶ χώρισε τὰ παιδιά. Ὁ παλιὸς εἶχε τὴ μύτη ματωμένη. Ὁ Πέτρος ἦταν ἀπείραχτος.

— Δελνού, εἶπε ὁ ἀνθυπασπιστής, θέλησες νὰ βασανίσῃς ἕνας νεοφερμένο. Δυὸ μέρες κράτηση! Πήγαινε νὰ βρῆς τὸ λοχία τῆς ὑπηρεσίας νὰ σὲ πάῃ στὸ κρατητήριο!

Πῆρε τὸν Πέτρο ἀπ' τὸ χέρι καὶ τὸν σύστησε στοὺς ἄλλους μαθητές. Ἡ γνωριμία ἔγινε γρήγορα. Εἶπαν στὸν Πέτρο τὰ ἔθιμα τοῦ σχολείου κι' αὐτὸς δέχθηκε νὰ συμμορφωθῆ. Ὡστόσο ὅμως εἶχε ἀποκτήσει κιόλας ἕναν ἐχθρό, τὸ Δελνού.

Μὰ ὅλοι οἱ ἄλλοι παλιοὶ ἀναγνώρισαν ὅτι τὸ 1239, ἀφοῦ δὲν ἤξερε τοὺς κανονισμοὺς κι' ἀφοῦ πάλαιψε τόσο γενναῖα, ἔπρεπε νὰ συγχωρεθῆ.

Ἔτσι ὅλα θὰ πήγαιναν

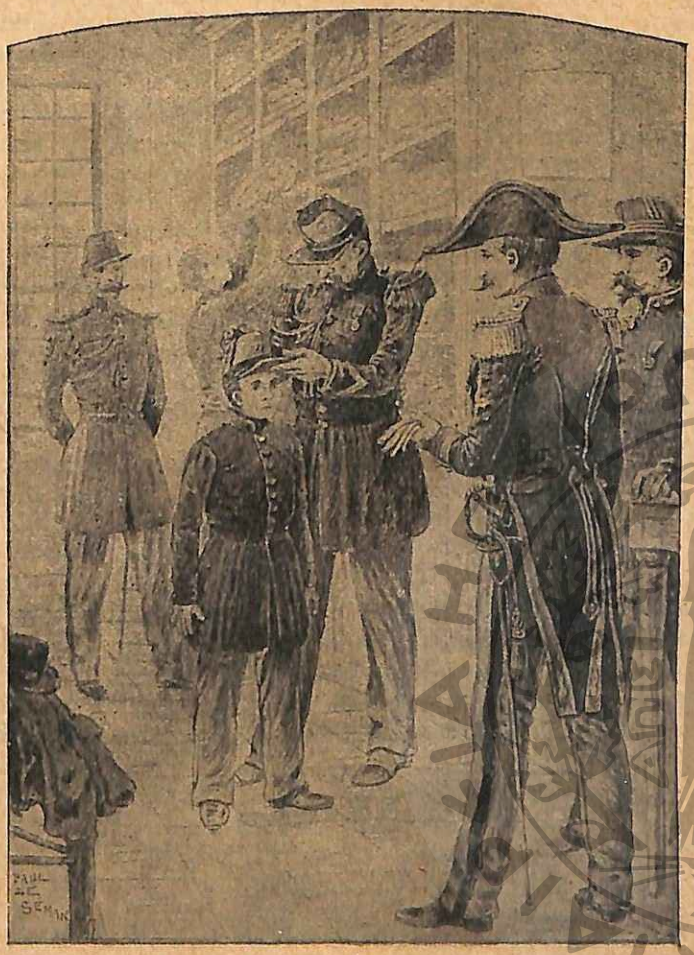

«Στάθηκε καὶ τοῦ φόρεσαν τὸ ψηλὸ πηλίκιο...»
(Σελ. 170, στ. γ.')

ὡραῖα, ἂν ἡ ζωὴ τοῦ σχολείου εἶχε μόνο διαλείμματα καὶ ὧρες παιγνιδιοῦ. Ἀλλὰ δὲν ἦταν, βλέπετε, ἔτσι: Εἶχε καὶ μαθήματα, καὶ ὧρες μελέτης ποὺ ἔτρωγαν τὸ περισσότερο μέρος τῆς ἡμέρας· κι' ἡ φυσικὴ τεμπελιὰ τοῦ Πέτρου εἶχε μεγάλη ἐπίδραση στὶς σχέσεις του μὲ τοὺς καθηγητές.

Γιαὐτὸ ὁ Ἐρρῖκος Καρδινιὰκ μὲ ἀληθινὴ ἀπογοήτευση διάβασε τὸν «Ἔλεγχο» τοῦ Πέτρου, ποὺ ἔλαβε ἀπ' τὸ Διοικητὴ τῆς Σχολῆς.

Σᾶς τὸν ἀντιγράφω γιὰ νὰ κρίνετε ἂν δὲν εἶχε ὁ λοχαγὸς δίκιο ν' ἀπογοητευθῆ:

«*Διαγωγή* . . . . . *Σχεδὸν καλή.*
Ἐπιμέλεια . . . . . *Μηδὲν*
Γαλλικὴ γλῶσσα . . . *Μετρίως*
Λατινικά . . . . . *Μηδὲν*
Ἀριθμητική . . . . . *Μετρίως*
Θρησκευτικά . . . . . *Καλῶς*
Στρατιωτικὰ . . . . . *Πάνυ καλῶς*
Γυμναστική . . . . . *Ἄριστα.*

«Παρατηρήσεις: Ὁ μαθητὴς Μπερτινὺ ἀδιαφορεῖ τελείως γιὰ τὰ κλασικὰ μαθήματα. Ἔχει τάση πρὸς τὴν ἀνυποταξία καὶ πολλὲς φορὲς ἀντιμιλεῖ στοὺς καθηγητάς του. Εἶναι βίαιος καὶ πολλὲς φορὲς τιμωρήθηκε γιατὶ χτυπήθηκε μὲ τοὺς συμμαθητάς του. Τοῦ ἀρέσουν ὅμως οἱ στρατιωτικὲς ἀσκήσεις καὶ ἡ γυμναστικὴ καὶ δείχνει μεγάλη κλίση πρὸς τὴν ἰχνογραφία.

«Ὑγεία: Ἐξαίρετη.»

Ἀμέσως ὁ Ἐρρῖκος Καρδινιὰκ πήδησε στὸ λεωφορεῖο κι' ἔφτασε καταθυμωμένος στὸ Πρυτανεῖο.

Ἡ Γραμματεία εἰδοποίησε τὸν Πέτρο κι' ἐκεῖνος, ἀντικρύζοντας τὸν προστάτη του, γέλασε χαρούμενος κι' ὅρμησε νὰ τὸν φθάση.

— Μεῖνε κεῖ! τοῦ εἶπε ξερὰ-ξερὰ ὁ ἀξιωματικός. Καὶ στάσου προσοχή!..

Ὁ καϊμένος ὁ Πέτρος πάγωσε. Ἐδέχθηκε ὅμως μιὰ γενναία ψυχρολουσία ποὺ τελείωσε ἔτσι:

— Ἂν δὲν ἐπιμεληθῆς καὶ δὲν καλυτερέψης τοὺς βαθμούς σου, σὲ βάνω ἀμέσως μοῦτσο στὰ καράβια. Ἐξηγημένοι!..

Ὁ Πέτρος εἶχε καλὴ καρδιά. Κατάλαβε ὅτι μὲ τὴν ἀμέλειά του εἶχε λυπήσει τὸν ἄνθρωπο ποὺ τὸν ἔσωσε κι' ὅτι εἶχε παραβῆ τὰ καθήκοντά του.

— Δοχαγέ μου, εἶπε κλαίγοντας, θὰ διαβάζω, σᾶς τ' ὁρκίζομαι. Τώρα, φιλῆστε με.

— Ἔστω! Ἀλλὰ μὴν ξεχνᾶς — δὲν ἀστειεύομαι γώ!

Πρέπει νὰ ὁμολογήσουμε ὅτι ὁ καϊμένος ὁ Πέτρος ἐπιμελήθηκε καὶ κατόρθωσε νὰ μὴν εἶναι ἀνάμεσα στοὺς πέντε τελευταίους στὴν ἔκθεση.

Δὲ λέω πὼς ἦταν ἀπ' τοὺς δέκα πρώτους. Ὄχι! Ἀλλὰ ἐπιτέλους κατόρθωσε ἀπὸ 25ος ποὺ ἦταν πρῶτα νὰ φθάση 15ος στὴν τάξη, νὰ πηδήση δηλαδὴ δέκα ἀριθμούς.

Δυστυχῶς ὅμως ἔμελλε νὰ μείνη σ' αὐτὸ τὸν ἀριθμὸ ὥς τὸ τέλος τῶν σπουδῶν του.

Ὅταν πλησίαζαν οἱ διακοπές, ἔβαλε ὅλα του τὰ δυνατὰ κι' ἔπαιρνε τὶς ἐπωμίδες τοῦ «ἐκλεκτοῦ». Ἔτσι μποροῦσε νὰ πηγαίνη στὸ Παρίσι νὰ βλέπη τοὺς φίλους του καὶ νὰ τὴν ἀδελφή του. Μὰ ὅταν ξανάρχιζαν τὰ μαθήματα, ἄρχιζε πάλι νὰ μὴν προσέχη στὶς παραδόσεις, νὰ χτυπιέται ὁλοένα μὲ τοὺς συμμαθητές του καὶ νὰ βρίσκεται κάθε τόσο στὴ φυλακή. Κι' οἱ μέρες τῆς φυλακῆς γι' αὐτὸν ἦταν ἀληθινὸ μαρτύριο, γιατὶ τὸν καταδίκαζαν σ' ἀκινησία.

Εἶχε ὅμως ἐκπληκτικὸ ταλέντο γιὰ τὴ γελοιογραφία κι' ἦταν ἐντελῶς αὐτοδίδακτος. Τὸ «Λεύκωμά» του ἦταν ὀνομαστὸ σ' ὅλο τὸ Πρυτανεῖο.

Γιατὶ κάθε μαθητὴς εἶχε καὶ τὸ λεύκωμά του, ὅπου ἔγραφε, κάθε τόσο, τὶς σκέψεις του, τὶς ἐντυπώσεις του, κανένα ποίημα ποὺ τοῦκαν' ἐντύπωση, κανένα ἐπεισόδιο τοῦ σχολείου· κι' ὅσοι μποροῦσαν τὸ στόλιζαν μὲ καλικατοῦρες καμωμένες μὲ τὸ χέρι τους.

Λοιπὸν τὸ «Λεύκωμα» τοῦ Πέτρου ἦταν θαυμάσιο. Στὸ πρῶτο φύλλο εἶχ' ἕνα σκίτσο τοῦ Στρατηγοῦ Διοικητῆ τῆς Σχολῆς πολὺ ἐπιτυχημένο, ποὺ ἄλλοτε εἶχε κάμει καὶ τὸν ἴδιο νὰ γελάση μὲ τὴν καρδιά του.

Γιατὶ ὁ Πέτρος δὲν περιοριζόταν νὰ σχεδιάζη στὸ Λεύκωμά του. Οἱ πίνακες τῶν τάξεων ἦταν γι' αὐτὸν σαλόνια ἐκθέσεων διαρκῶς ἀνοιχτά. Κι' ἔτσι μιὰ μέρα ὁ Στρατηγὸς βρέθηκε ξαφνικὰ μπρὸς στὴν ἴδια του τὴν καρικατούρα, καμωμένη μὲ κιμωλία. Πίσω του ὁ ὑποδιοικητὴς δάγκωσε τὰ χείλια, βλέποντας τὸ «ἀριστούργημα» τοῦ Πέτρου. Καὶ πιὸ πίσω ὁ ἀξιωματικὸς τῆς ὑπηρεσίας ἔγινε σκυθρωπὸς καὶ σούφρωσε τὰ φρύδια.

Μὰ ὁ ἀγαθὸς στρατηγὸς γύρισε γελῶντας:

— Χέρι ποὺ στὸχει αὐτὸς ὁ διαβολάκος! εἶπε. Ἐγὼ εἶμαι! Ἴδιος κι' ἀπαράλλαχτος!

Τὴν ἄλλη μέρα ἦταν ἡ σειρὰ τοῦ ὑποδιοικητῆ, ὕστερα τῶν ἄλλων ἀξιωματικῶν, τῶν ἀνθυπασπιστῶν, ὥς καὶ τοῦ ἀρχιτυμπανιστῆ. Κι' ὅλοι γελοῦσαν κι' ὅλοι ἤξεραν τὸ μικρὸ γελοιογράφο.

Ἂν περιοριζόταν στὰ ἀθῶα αὐτὰ παιγνίδια, κανεὶς δὲν θἄχε παράπονο μαζί του. Μὰ ὁ Πέτρος εἶχε τάση νὰ κάνη φάρσες πολὺ ἄσχημες. Καὶ τότε λάβαινε τὸ λόγο ἡ ὑπηρεσία, τὸ κρατητήριο καὶ καμμιὰ φορὰ κι' ἡ φυλακή.

Οἱ φάρσες αὐτὲς ἄρχιζαν νὰ γίνωνται ὀνομαστὲς ἰδίως ἀφότου πέρασε στὸ πρῶτο τάγμα, δηλαδὴ στὴν τελευταία τάξη τοῦ σχολείου.

Θὰ σᾶς διηγηθῶ μιὰ ἀπ' αὐτές, γιὰ νὰ καταλάβετε τί διαβολάκος ἦταν τὸ παιδὶ αὐτὸ ποὺ ἡ ζωή του εἶχε τόσο στενὰ συνδεθῆ μὲ τὴν οἰκογένεια, ποὺ παρακολουθοῦμε τὴν ἱστορία της.

Πρὸ παντός, νὰ μὴ τὴ μιμηθῆ κανεὶς ἀπὸ σᾶς, γιατί, καθὼς θὰ ἰδῆτε, ἦταν φάρσα πολὺ κακοῦ γούστου.

Ὁ Πέτρος εἶχε καθηγητὴ τῶν μαθηματικῶν ἕναν ἀγαθὸν ἄνθρωπο ποὺ λεγόταν Λαλονό, καὶ ποὺ ὁ μικρός μας φίλος τὸν εἶχε πάρει πολὺ ἀπὸ κακό, πρῶτα γιατὶ ὁ κ. Λαλονὸ ἤθελε νὰ τὸν βάζη σώνει καὶ καλὰ νὰ ἐργάζεται, κι' ὕστερα γιατὶ ὁ Πέτρος αἰσθανόταν ζωηρὴ ἀποστροφὴ γιὰ τὰ μαθηματικά.

Γύρω στὸ πάρκο ποὺ χρησίμευε γιὰ τὰ διαλείμματα, ὑπῆρχ' ἕνα ποταμάκι, ὅπου κολυμποῦσαν μερικὲς πάπιες τοῦ στρατηγοῦ.

Τὰ καλὰ αὐτὰ φτερωτὰ ζοῦσαν ἥσυχα κι' εὐτυχισμένα. Ἔκαναν τ' αὐγά τους μέσα στὶς καλαμιὲς κι' ὕστερα κάθε πάπια συργιανοῦσε καμαρωτή, ἐνῷ πίσω τὴν ἀκολουθοῦσαν μικρὰ παπάκια μὲ κίτρινα βελουδένια πούπουλα.

Μὰ λογάριαζαν χωρὶς τὸν Πέτρο. Γιὰ νὰ πειράξη τὸ μαθηματικό του, ὁ μικρὸς διάβολος δὲν ἐδίστασε νὰ χρησιμοποιήση καὶ τ' ἀθῶα αὐτὰ πουλιά.

Εἶδε ὅτι μιὰ πάπια εἶχε τὴ φωλιά της στὴ βάση τῆς μάντρας κι' εἶχε ἀφήσει ἐκεῖ ἕξη αὐγὰ ποὺ καθόταν τώρα καὶ τὰ ζέσταινε.

Συμφώνησε μ' ἕνα συμμαθητή του, ποὺ ἀνέλαβε νὰ κατασκοπεύση τὶς κινήσεις τοῦ ἀνθυπασπιστῆ καί, σὲ μιὰ στιγμὴ ποὺ ὁ τελευταῖος αὐτὸς εἶχε γυρισμένη τὴ ράχη, ὁ Πέτρος, μὲ τὴ γνωστή μας εὐλυγισία του, πήδησε ἀπ' τὴ μάντρα, ἔφτασε στὴ φωλιὰ καὶ πῆρε καὶ τὴν πάπια καὶ τ' αὐγά της. Ἔσφιξε τὸ ράμφος τοῦ δυστυχισμένου πουλιοῦ γιὰ νὰ μὴ φωνάζη καί, τοῖχο-τοῖχο, ἔφτασε στὸ γεφυράκι, περίμενε τὴν κατάλληλη στιγμὴ καὶ τότε τρύπωσε ἀπαρατήρητος στὴν αὐλή.

Ἔκλεισε τὴν πάπια μέσα στὴ βιβλιοθήκη τῆς τάξης, ὅπου καὶ τῆς ἄφησε δυὸ αὐγὰ γιὰ νὰ τὴν καθησυχάση. Ὅσο γιὰ τ' ἄλλα, τἄβαλε κάτω ἀπ' τὸ ἀναλόγιό του.

Ὕστερα, ἱκανοποιημένος, βγῆκε στὴν αὐλὴ κι' ἀνακοίνωσε σὲ μερικοὺς τὰ σχέδιά του, ποὺ ἐκεῖνοι τὰ βρῆκαν ἐξαίσια.

Σὲ πέντε λεπτά, τὸ ταμπούρλο χτυποῦσε πρόσκληση γιὰ τὸ μάθημα. Στὴν τάξη ὅλοι περίμεναν μ' ἀγωνία ν' ἀρχίση τὸ γλέντι!

Ὁ κ. Λαλονὸ εἶχε ἀφήσει, κατὰ τὴ συνήθειά του, τὴν ψηλὴ καπελαδούρα του σὲ μιὰ καρέκλα, πλάϊ στὸ ἀναλόγιο τοῦ Πέτρου, ποὺ βρισκόταν ἀντικρυ

στὴν ἕδρα. Ὕστερα ὁ καθηγητὴς διευθύνθηκε στὸν πίνακα κι' εἶπε:

— Κύριοι! Εἰς τὸ προηγούμενον μάθημα ἀνεπτύξαμεν — Ποιὸς ἀπὸ σᾶς μπορεῖ νὰ μοῦ πῆ τί ἀνεπτύξαμεν εἰς τὸ προηγούμενον μάθημα; Σεῖς, κ. Κονστυριέ; Ἐλᾶτε στὸν πίνακα!

Ὁ μαθητὴς ὑπάκουσε. Κι' ἐνῷ ὁ καθηγητὴς ἐπρόσεχε σ' αὐτόν, ἡ τάξη ὅλη εἶδε τὸν Μπερτινὺ ν' ἀνασηκώνη ἀθόρυβα τὸ ἀναλόγιό του, νὰ βγάζη ἓν αὐγὸ καὶ νὰ τὸ σπάζη προσεχτικὰ μέσα στὸ καπέλλο τοῦ κ. καθηγητῆ.

Ἕνα δυνατὸ γέλιο κυρίευσε ὅλα τὰ παιδιά, ποὺ ἔπαψε ὅμως ξαφνικά, γιατὶ ὁ κ. Λαλονὸ γύρισε ἄγριος καὶ συνοφρωμένος.

— Τί συμβαίνει, κύριοι; φώναξε μὲ θυμό. Σὲ θέατρο νομίζετε πὼς βρίσκεστε; Δὲν τὄξερα ὅτι ἡ γεωμετρία θὰ ἦταν ἱκανὴ νὰ προξενήση ἱλαρότητα καὶ δὲ μπορῶ νὰ ἐνοήσω πῶς...

— Κοάν! κοάν! κοάν! κοάν!..

Ἦταν ἡ πάπια, ἡ φυλακισμένη πάπια ποὺ ζητοῦσε φῶς κι' ἐλευθερία.

Ἀκολούθησε σιωπή, ποὺ προμηνοῦσε θύελλα.

— Κύριοι! εἶπε ὁ κ. Λαλονὸ προσπαθῶντας νὰ διατηρήση τὴν ἀταραξία του· αὐτὸς ὁ ἀνόητος ποὺ «κάνει τὴν πάπια» ἐδῶ-μέσα, νὰ φανερωθῆ ἀμέσως, γιατὶ θὰ πιάσω τέσσερις ἀπὸ σᾶς στὴν τύχη.

Νεκρικὴ σιωπή· ὅλοι σκυμμένοι στὰ τετράδιά τους, ἔμοιαζαν νὰ εἶχαν καταληφθῆ ξαφνικὰ ἀπὸ ἐξαιρετικὴ ἐπιμέλεια... Μὰ ξαφνικὰ ἡ πάπια ἄρχισε νὰ διαμαρτύρεται:

— Κοάν, κοάν! Κοάν, κοάν!..

Αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ καθηγητὴς κοίταξε πάνω ἀπ' τὰ ματογυάλια του πρὸς τὴ βιβλιοθήκη. Πλησίασε γεμάτος ἀγανάκτηση καὶ τὴν ἄνοιξε... Μὰ ἀμέσως ἔκανε ἓν' ἀκούσιο πήδημα, γιατὶ ἡ πάπια, βλέποντας ἐπὶ τέλους φῶς, ὅρμησε χτυπῶντας πόδια καὶ φτερά, πέρασε μέσ' ἀπὸ τὰ πόδια τοῦ καθηγητῆ κι' ἄρχισε νὰ πετᾷ μὲ τρομαγμένες φωνὲς πάνω ἀπ' τὰ θρανία.

Τώρα ὅλη ἡ τάξη ἦταν στὸ πόδι. Ὅλοι ἔκαναν πὼς πολεμοῦσαν νὰ πιάσουν τὸ πουλί, ἐνῷ πραγματικὰ δὲν ἔκαναν ἄλλο παρὰ νὰ τὸ τρομάζουν ἀκόμη περισσότερο καὶ νὰ τὸ κάνουν νὰ φωνάζη. Ἡ σύγχυση κι' ἡ ἀναστάτωση ἦταν ἀπερίγραπτη.

Ὁ κ. Λαλονὸ δὲν ἤξερε τί νὰ πρωτοκοιτάξη. Βγῆκε ἀμέσως νὰ φωνάξη τὸν ἀξιωματικὸ τῆς ὑπηρεσίας, ἐνῷ ὁ Πέτρος, χρησιμοποιῶντας τὴν ἐλευθερία αὐτή, πετοῦσε τὸ ἕνα αὐγὸ στὸ ταβάνι καὶ τ' ἄλλο στὸν πίνακα. Μὰ τὸ τελευταῖο αὐτὸ βρῆκε τὸν Κονστυριὲ καταμεσὶς στὴν πλάτη καὶ τοῦκαμ' ἕναν μεγάλο χρυσὸ ἥλιο πάνω στὸ μπλὲ ὕφασμα τῆς στολῆς του.

(Ἀκολουθεῖ)

ΜΕ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

Ὁ Ἀγιαντρέας δὲν ἔχει σχολεῖο, γιατὶ εἶναι λίγα σπίτια καὶ τὰ παιδιὰ πηγαίνουν στὸ σχολεῖο τῆς Μπουφούσκιας. Ἐκοιμήθηκα στὸν Ἀγιαντρέα καὶ τὸ πρωὶ θὰ πήγαινα μὲ τὰ παιδιὰ στὴ Μπουφούσκια, γιατὶ δὲν ἤξερα τὸ δρόμο.

Πρωὶ-πρωὶ ἦρθε ἕνας μαθητὴς καὶ μὲ ξύπνισε. Σὲ λίγο ἑτοιμάστηκα καὶ ξεκινήσαμε.

Ἅμα φτάσαμε στὴν ἐκκλησιά, ὁ ὁδηγὸς ἐστάθηκε. Ἐκεῖ ἦταν καὶ ἄλλα τρία, τέσσερα παιδιά.

—Ποῦ εἶναι ἡ Ἑλένη; ρώτησε ὁ ὁδηγός μου.

—Δὲν ποδέθηκε ἀκόμα, ἀπάντησε ἕν' ἄλλο παιδί.

—Πάντα αὐτὴ ἡ Ἑλένη ἀργεῖ. Προχτὲς πάλι δὲν ἦταν χτενισμένη. Ὁ Ἀντώνης ποῦ εἶναι;

—Ὁ Ἀντώνης πάει μὲ τὰ βώδια.

—Πάλι μὲ τὰ βώδια! Καλά, θὰ μαλώνη ἡ δασκάλα.

Ὁ μαθητὴς ποὺ ρώταγε γιὰ τοὺς ἄλλους, ἦταν ὁ μεγαλήτερος καὶ ἡ δασκάλα τὸν εἶχε διορίσει νὰ μαζεύη τὸ πρωὶ τὰ παιδιὰ τοῦ χωριοῦ, νὰ τὰ προσέχη στὸ δρόμο καὶ τὸ βράδυ πάλι νὰ τὰ ξαναφέρνη.

Ἐπεριμέναμε τὴν Ἑλένη νὰ ποδεθῆ, μαζεύτηκαν καὶ τἄλλα παιδιὰ καὶ ξεκινήσαμε.

Μπροστὰ ὁ ὁδηγός, πίσω ἐγὼ καὶ πίσω στὴ σειρὰ τἄλλα παιδιά, ἀγόρια καὶ κορίτσια, καθένα μὲ τὸ ψωμάκι του σὲ μιὰ πετσέτα γιὰ τὸ μεσημέρι.

* * *

Ἦταν 26 τοῦ Μάρτη. Ὁ οὐρανὸς ἦταν ξάστερος, ὁ ἥλιος ἐχρύσωνε τὴ γῆ, τὰ πεῦκα ἔχυναν τὴ μεθυστικὴ μυρουδιά τους, οἱ κότσυφοι τῶλεγαν μέσα στὰ σκοῖνα καὶ κάτω βούιζε τὸ ποτάμι. Καὶ μέσα στὸ πανηγύρι αὐτὸ τῆς Φύσης, περπατοῦσα ἐγὼ μὲ τὰ ἀθῶα παιδιὰ ποὺ πήγαιναν μιὰ ὥρα δρόμο νὰ μάθουν γράμματα στὴ δασκάλα.

Ὁ ὁδηγὸς ἦταν καλός, ἐπρόσεχε τὰ παιδιὰ νὰ μὴ ξακρίζουν στὸ δρόμο καὶ γκρεμιστοῦν στὸ λαγκάδι, νὰ πατοῦν στὶς πέτρες νὰ μὴ λασπώνουν τὰ παπούτσια τους, νὰ μὴ μαλώνουν· καὶ σὲ μένα ἔδινε διάφορες πληροφορίες γιὰ τὸν τόπο.

—Τὸν βλέπεις ἐκεῖνο τὸ δρόμο ποὺ εἶναι στὸ βράχο ἀπὸ κάτω, πέρα ἀπὸ τὸ ποτάμι;

—Τὸν βλέπω.

—Αἴ, αὐτὸν τὸν λένε «σκυλοζούναρο», γιατὶ μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρὸ ἕνα σκυλὶ ἄρπαξε στὸν Ἀγιαντριὰ μιὰ λειτουργιὰ ἀπὸ τὴν ἐκκλησία καὶ ὁ ἅγιος πέταξε τὸ σκυλὶ μὲ τὴ λειτουργιὰ στὸ στόμα πέρ' ἀπὸ τὸ ποτάμι, καὶ εἶναι ἀκόμα ἐκεῖ τὸ σκυλὶ μὲ τὴ λειτουργιὰ πέτρα γινομένο.

Ἐκεῖ ὅμως ποὺ πηγαίναμε κι' ἐγὼ ἔψαχνα νὰ βρῶ ἀγριομενεξέδες μέσα στὰ πουρνάρια, ἄκουσα ἕνα παιδὶ νὰ κλαίη πίσω μου.

—Τί ἔχεις, παιδί μου, καὶ κλαῖς; τὸ ρώτησα

—Δὲν ἔχω φυλλάδα. Ὁ πατέρας ἦταν ἄρρωστος καὶ δὲν πῆγε ἀκόμα στὴ Βοστίτσα νὰ μοῦ πάρη φυλλάδα καὶ θὰ μὲ μαλώση ἡ δασκάλα.

—Σώπα, παιδί μου, καὶ θὰ εἰπῶ ἐγὼ στὴ δασκάλα νὰ μὴ σὲ μαλώση.

Αὐτὸ ὅμως ξακολουθοῦσε νὰ κλαίη.

—Σώπα, ρὲ κουτέ, τοῦ λέγει ὁ ἀρχηγός, θὰ εἰπῆ ὁ κύριος ἐπιθεωρητὰς στὴ δασκάλα νὰ μὴ σὲ μαλώση.

Καὶ μόνο τότε σώπασε τὸ παιδί, ὅταν τὸ καθησύχασε ὁ ταχτικὸς προστάτης του. Ἔβλεπα ὅμως κι' ἕν' ἄλλο παιδὶ ποὺ πήγαινε μὲ κατεβασμένο κεφάλι.

—Σὺ τί ἔχεις, παιδί μου;

—Αὐτός, μοῦ λέει ὁ ἀρχηγός, προχτὲς τὴ Δευτέρα δὲν ἦρθε στὸ σχολεῖο, γιατὶ γέννησε ἡ γαϊδούρα τους καὶ σκιάζεται μὴν τὸν μαλώση ἡ δασκάλα.

—Μὴ στενοχωριέσαι, παιδί μου, τοῦ εἶπα. Θὰ εἰπῶ στὴ δασκάλα νὰ μὴ σὲ μαλώση. Καὶ τί ἔκαμε ἡ γαϊδούρα σας;

Ὕψωσε τὸ κεφάλι του, μ' ἐκοίταξε μὲ τὰ ἀθῶα μάτια του, ἕνα μειδίαμα ἄνθισε στὰ χείλη του καὶ μοῦ εἶπε:

—Πουλαρίτσα.

Ἐφτάσαμε στὴ Μπουφούσκια, μπήκαμε στὸ σχολεῖο κιἀρχίσαμε τὰ συνηθισμένα.

Π. Δ. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΚΟΥΚΛΑ ΜΟΥ

[Νησιακό.]

Ἔχω μιὰ κούκλα ζηλευτή,
κι' ἄλλη καμμιὰ ὡσὰν αὐτὴ
δὲν ἔχει τόσες χάρες·
ποτὲ μὲ πεῖσμα δὲν ζητεῖ
κοκὸ νὰ φάη ἢ ἄλλο τί,
σὰν κάποιες λιχουδιάρες...

Σὰν τῆς χτενίζω τὰ μαλλιά,
στέκει, δὲ βγάζει οὔτε μιλιὰ
σὰν ἄλλα κοριτσάκια
ποὺ ἂν τὰ χτενίσης μιὰ σταλιά,
θὲ σοῦ γυρέψουν κουταλιὰ
γλυκὸ ἢ φιστικάκια.

Τὸ μουρουνόλαδο κι' αὐτό,
ποὺ ἐγὼ ποτὲ δὲν τὸ ζητῶ
καὶ κάνω πῶς ξεχάνω,
ἅμα τῆς πῶ «πιές, τ' ἀπαιτῶ!»
τὸ πίνει, λέει κι' εὐχαριστῶ
καὶ κάτι παραπάνω!

Τόσο πολὺ τὴν συμπαθῶ,
ποὺ ὅπου κι' ἂν πάω κι' ἂν σταθῶ,
ζητῶ νὰ τὴν παινεύω·
Κι' ἐγὼ ἡ ἴδια προσπαθῶ
τὶς χάρες της νὰ μιμηθῶ
ἀλλὰ... δὲν τὸ πιστεύω!

CHEF

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΚΑΙ Ο ΦΙΛΟΣ ΤΟΥ ΒΥΡΩΝΟΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΟΛΟΙ ρωτοῦν τὴ Διάπλασι καὶ μένα γιὰ τὄνομα τοῦ λόρδου Byron ποὺ ἀλλοῦ τὸ εἶδαν ἔτσι κι' ἀλλοῦ ἔτσι: πῶς πρέπει λοιπὸν νὰ τὸ λέμε ἑλληνικά, ***Μπάϊρον ἢ Βύρων;***

—Τὸ σωστὸ εἶναι βέβαια τὸ πρῶτο: ***Μπάϊρον*** προφέρεται τὸ ἀγγλικὸ Byron κι' ἔτσι λέει ὅλος ὁ κόσμος τὸν μεγάλο ποιητή. Ὁ ἴδιος, ὅταν ἔμαθε στὰς Ἀθήνας νὰ μιλῇ καὶ νὰ γράφῃ λίγο τὴ γλῶσσα μας,---τόσο ὥστε «νὰ δίνῃ διαταγὲς καὶ νὰ συζητῇ ἀκόμα μ' ἕνα . . . λογικὸ ἄνθρωπο» καθὼς λέει σ' ἕνα του γράμμα,—τοῦ ἄρεσε νὰ ὑπογράφεται ἑλληνικά: «***Δοῦλος σας ταπεινότατος, Μπάϊρον***».

Οἱ δασκάλοι ὅμως τοῦ καιροῦ ἐκείνου, κατὰ τὸ σύστημά τους, ἐξελληνίσαν τὄνομα καὶ τὄκαμαν ***ὁ Βύρων, τοῦ Βύρωνος, τῷ Βύρωνι*** κτλ. Αὐθαιρεσία μεγάλη, φυλετικὸς ἐγωϊσμὸς καὶ λιγάκι ἱεροσυλία, ἂν θέλετε· γιατὶ σὲ καμμιὰ γλῶσσα τοῦ κόσμου τὰ ξένα ὀνόματα δὲν μασκαρεύονται καὶ δὲν γίνονται ἔτσι ἀγνώριστα, ἀλλὰ μένουν ὅπως γράφονται κι' ὅπως προφέρονται στὸν τόπο τους. Ἀλλὰ ἡ γελοία αὐτὴ ἐξελλήνιση ἐπικράτησε. Κοσμαγάπητο, βλέπετε, τὄνομα τοῦ μεγάλου Φιλέλληνα στὴν Ἑλλάδα, ἔμεινε μὲ τὸν ἑλληνικὸ πιὰ τύπο, ἔγεινε μάλιστα καὶ βαπτιστικὸ πολλῶν Ἑλλήνων, ποὺ λέγονται τώρα ***Βύρωνες*** καὶ κανεὶς βέβαια δὲν μπορεῖ νὰ τοὺς πῇ ***Μπάϊρον***.

Αὐτὰ ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος. Ἀπὸ τἄλλο ὅμως ἔχουμε τὴ Λογοτεχνία καὶ τὴ λογοτεχνική μας γλῶσσα. Ἔ, σ' αὐτὴ ὁ Byron εἶναι πάντα ***Μπάϊρον!*** Ὁ Σολωμὸς ἄξαφνα τὸν Ὕμνο του στὴ θανή του τὸν ἀρχίζει ἔτσι:

Λευτεριά, γιὰ λίγο πάψε
Νὰ χτυπᾶς μὲ τὸ σπαθί,
Τώρα σίμωσε καὶ κλάψε
εἰς τοῦ Μπάϊρον τὸ κορμί.

Ἔτσι κι' ὁ Παλαμάς, κι' ὁ Δροσίνης, κι' ὁ Μαλακάσης κι' ὅλοι οἱ δόκιμοι ποιητές μας, ὅπου ἀναφέρουν τὸν Ἄγγλο ποιητή, τὸν λένε ***Μπάϊρον***. Μ' αὐτὸ τὸν τύπο λοιπὸν πρέπει νὰ τὸν ἀναφέρῃ καθένας ὅταν γράφει φιλολογικά. Ἐπειδὴ ὅμως κι' ὁ ἄλλος τύπος ἔχει μπῇ τόσο στὴ ζωή μας,—Σύλλογος «Βύρων», περιοδικὸ «Βύρων», ἀνδριάντες Βύρωνος, Ἕλληνες ὀνομαζόμενοι Βύρωνες κτλ.—μοῦ φαίνεται πὼς δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ καταργηθῇ, νὰ ἐξοριστῇ ἀπὸ τὴ γλῶσσα μας ὅλως διόλου. Τὸ πολὺ-πολὺ ἕνας δημοτικιστής, θὰ μποροῦσε, γιὰ τὴν ὁμοιομορφία, νὰ το κάνῃ δημοτικὸ καὶ νὰ πῇ ***ὁ Βύρωνας-τοῦ Βύρωνα***, ὅπως λέμε κι' ὁ ***Πλάτωνας-τοῦ Πλάτωνα, ὁ Κρίτωνας-τοῦ Κρίτωνα κτλ.***

Τέτοιες δυσκολίες, τέτοιες ἀνωμαλίες γιὰ πολὺν ἀκόμα καιρὸ θὰ παρουσιάζῃ ἡ γραπτή μας γλῶσσα, μιὰ γλῶσσα ποὺ μορφώθηκε κατὰ δυὸ τρόπους, κατὰ δυὸ συστήματα ἐντελῶς διαφορετικά: τὸ σύστημα τῶν Δασκάλων ποὺ ἐξελλήνιζαν τὰ πάντα καὶ τοὺς πάντας· καὶ τὸ σύστημα τῶν Ποιητῶν, ποὺ ἤθελαν τὴ νέα γλῶσσα τὴ δημοτικὴ καὶ τἄλεγαν ὅλα σύμφωνα μ' αὐτή, ἀφίνοντας καὶ τὰ ξένα ὀνόματα ἀπείραχτα: ***Ντάντε*** κι' ὄχι ***Δάντης, Σαίξπηρ*** κι' ὄχι ***Σακεσπῆρος, Γκαῖτε*** κι' ὄχι ***Γοίθιος*** καὶ καθεξῆς.

Καὶ συλλογίζομαι τώρα τὶ μπελάδες θὰ εἴχαμε ἂν, μαζὶ μὲ τὸ Μπάϊρον, ἐρχόταν τότε στὴν Ἑλλάδα καὶ πέθαινε γιὰ τὴν ἐλευθερία της κι' ἕνας ἄλλος μεγάλος Φιλέλληνας: ὁ φίλος του Percy Shelley. Οἱ δάσκαλοι θὰ τὸν ἔκαναν ***Πέρσην Σελλέα, (ὁ Σελλεὺς τοῦ Σελλέως)***, οἱ ἄλλοι θὰ τὸν ἔλεγαν καὶ θὰ τὸν ἔγραφαν ὅπως προφέρεται ἀγγλικὰ ***Πέρσυ Σέλλεϋ*** καί... τρέχα γύρευε νὰ συμβιβάζῃς! Καὶ σημειῶστε πὼς λίγο ἔλειψε νὰ κατεβῇ τότε στὴν Ἑλλάδα κι' ὁ Σέλλεϋ αὐτός. Δηλαδὴ ἀσφαλῶς θὰ κατέβαινε, ἂν δυὸ χρόνια πρὶν ἀπὸ τὴν κάθοδο τοῦ Μπάϊρον, τὸ 1822, δὲν τὸν ἔπνιγαν γιὰ νὰ τὸν λη-στέψουν Ἰταλοὶ κακοῦργοι, στὸ γυρισμὸ ἀπὸ μιὰ θαλάσσια ἐκδρομή, στὸν κόλπο τῆς Σπέτσιας.

Γιατὶ ὅπως ὁ Μπάϊρον, κι' ὁ Σέλλεϋ ζοῦσε τότε στὴν Ἰταλία. Μεγάλος κι' αὐτὸς ποιητής, ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους τῆς Ἀγγλίας,—τόσο ποὺ πολλοὶ κριτικοὶ τὸν θεωροῦν σήμερα τὸν πρῶτο, —ἦταν καὶ φιλέλληνας θερμός. Ὁ φιλελληνισμός του μάλιστα ἦταν ἀρχαιότερος κι' ἀπὸ τοῦ φίλου του Μπάϊρον. Καὶ δυὸ ἔργα του ἔχουν ἐμπνευση ἑλληνική, δηλαδὴ ὁ «Λυόμενος Προμηθέας» κι' ἡ «Ἑλλάδα», ἀφιερωμένη στὸν Ἀλέξανδρο Μαυροκορδάτο, ποὺ τὸν εἶχε γνωρίσει στὴν Πίζα.

Ὤ, ναί, ὁ Σέλλεϋ ἀγαποῦσε πολὺ τὴν πατρίδα μας καὶ συνηγοροῦσε θερμὰ γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσή της. Ἀδιάφορο ἂν ὁ θάνατος τὸν ἐμπόδισε νὰκολουθήσῃ τὸ φίλο του Μπάϊρον καὶ νὰ συνεισφέρῃ κι' αὐτὸς τὴν προσωπική του βοήθεια στὸν Ἀγῶνα μας. Οἱ Ἕλληνες τοῦ χρωστοῦμε τὴν ἴδια εὐγνωμοσύνη. Καὶ πολὺ δίκαια, μ' ἕνα ὡραῖο του γράμμα στὴν «Ἑστία», ὁ ποιητὴς Μαρτῖνος Σιγοῦρος, — ὄνομα γνωστό σας,—ἐπρότεινε νὰ ὀνομασθῇ ἕνας δρόμος τῶν Ἀθηνῶν «ὁδὸς Σέλλεϋ» καὶ νὰ μεταφρασθῇ ἀπὸ δόκιμο ποιητή μας καὶ νὰ εἰσαχθῇ στὰ σχολεῖα μας ἡ «Ἑλλάδα» του, ποὺ εἶν' ἐμνευσμένη ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴ Ἐπανάσταση, κι' ἐξυμνεῖ τοὺς ἡρωϊσμοὺς τῶν νέων Ἑλλήνων μὲ τὸν ἴδιον τρόπο ποὺ ὁ Αἰσχύλος ἐξυμνεῖ στοὺς «Πέρσας» τοὺς ἡρωϊσμοὺς τῶν ἀρχαίων Ἀθηναίων.

Ἡ ἐπιτροπὴ τῶν Ἑορτῶν τοῦ Βύρωνος ἄκουσε τὴν πρόταση τοῦ κ. Σιγούρου κι' ὑποσχέθηκε νὰ συστήσῃ στὸ Δῆμο τὴν ἀφιέρωση ἑνὸς ἀθηναϊκοῦ δρόμου στὸ Σέλλεϋ καὶ νἀναθέσῃ τὴ μετάφραση τῆς «Ἑλλάδας» του στὸν κ. Μενάρδο. Νὰ ἰδοῦμε!

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Η ΑΝΘΟΥΛΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ Κας Α. ΖΕΝΝΕΒΡΑΙΗ
ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΑΛΛΙΚΗΝ ΑΚΑΔΗΜΙΑΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'. (Συνέχεια)

Θὰ ἦταν πολὺ ἄρρωστο. Πολλὰ πούπουλα ἦταν σκορπισμένα γύρο στὴ θέση ὅπου καθόταν. Κάποιο ἄλλο θὰ τὸ εἶχε χτυπήσει ἄσχημα.

—«Τὰ πουλιὰ μοιάζουν μὲ τὰ κορίτσια, σκέφθηκε ἡ Ἀνθούλα. Μερικὰ θέλουν νὰ πειράζουν τἄλλα. Ἂν δὲν ἦταν ὁ Γιάννης, ποιὸς ξέρει ἂν δὲν μὲ χτυποῦσαν ἔτσι καὶ μένα; Θὰ τὸ πάω στὸ σπίτι, θὰ τὸ βάλω σ' ἕνα καλάθι, θὰ τοῦ ρίξω στὸ στόμα μιὰ σταλιὰ κρασί... ἴσως ἔρθῃ στὸν ἑαυτό του...»

Καὶ τὄσφιγγε τἄρρωστο περδικάκι καὶ τὸ χουχούλιζε νὰ τὸ ζεστάνῃ . . .

Δὲν ἔδλεπε μπροστά της, τὸ πουλὶ μόνο εἶχε στὸ νοῦ της. Κι' ἄξαφνα συγκρούστηκε μὲ κάποιον ποὺ ἔτρεχε πρὸς τὸ κυνοτροφεῖο. Ἀπὸ τὴν ὁρμή, λίγο ἔλειψε νὰ πέσῃ. Ἔβγαλε μιὰ φωνὴ καὶ γύρισε νὰ ἰδῇ ποιὸς ἦταν.

—Μπᾶ! ἐσὺ 'σαι πάλι; τῆς εἶπε ὁ Πάτροκλος· (γιατὶ αὐτὸς ἦταν ὁ «κύριος» ποὺ δὲν εἶχε φανταστῇ ἡ Ἀνθούλα·) ξανάρθες ἐδῶ νὰ ζητιανέψῃς;

—Δὲ ζητιανεύω, τοῦ ἀποκρίθηκε. Κερδίζω μὲ τὸν κόπο μου τὸ ψωμί μου. Ὁ πατέρας μου εἶναι ἐδῶ δασοφύλακας.

—Ἄ, δηλαδὴ εἶσαι δούλα. Μὰ καὶ τὶ δουλειὲς θὰ κάνῃς ἐσύ, μιὰ σταλιὰ παλιοκόριτσο;

Ἡ Ἀνθούλα δὲν ἔλεγε τίποτα. Ὅλη ἡ εὐτυχία της εἶχε χαθῇ διαμιᾶς σὲ νἄταν ἀέρας καὶ πέταξε. Συλλογιζόταν πὼς στὸ ἑξῆς, ἅμα θὰ ξυπνοῦσε τὸ πρωΐ, θὰ φοβόταν μὴν ἀκούσῃ βρισιές, ἐνῷ ὡς τότε δὲν εἶχε κανένα ἐχθρὸ παρὰ μόνο φίλους . . . Δὲν θὰ τολμοῦσε πιὰ νὰ βγῇ ἔξω ἀπ' τὸ σπιτάκι της, μὴ συναντήσῃ τὸν Πάτροκλο ποὺ θὰ τὴν πλήγωνε μὲ τὰ σκληρά του λόγια. Κι' ὅμως πῶς μποροῦσε νὰ κάθεται κλεισμένη μέσα; Τόσες δουλειὲς ποὺ εἶχε ἔξω, θὰ τις ἄφινε; Ἀλλὰ ὄχι . . κι' ὁ Πάτροκλος μπορεῖ νὰ μὴ τῆς φερνόταν μὲ τόση κακία, ἅμα μάθαινε πὼς ἡ Ἀνθούλα δὲν ἦταν κακὴ καὶ προσπαθοῦσε νὰ φαίνεται ὅσο χρήσιμη μποροῦσε . . .

Αὐτὰ συλλογιζόταν σωπαίνοντας.

—Τὶ κρατεῖς ἐκεῖ; τὴ ρώτησε ὁ Πάτροκλος.

Ἕνα ἄρρωστο περδικάκι.

—Ρίξ' το στοὺς σκύλους· θὰ τὸ χάψουν μιὰ χαρά.

—Ἄ, ὄχι, εἶναι ζωντανὸ ἀκόμα . . .

—Τόσο τὸ καλύτερο! . . Θὰ κάνῃ νὰ φύγῃ, θὰ τὸ κυνηγοῦν, θὰ γελάσουμε . . .

Ἡ Ἀνθούλα κοίταξε τὸ κακὸ παιδὶ μὲ βλέμμα πολὺ διαφορετικὸ ἀπὸ τὸ συνειθισμένο της . . . Ἂν ἔκανε νὰ τῆς πάρῃ τὸ περδίκι μὲ τὴ βία, μπορεῖ καὶ νὰ τὸν χτυποῦσε. Αὐτὴ ποὺ ὥς τότε δὲν ἤξερε τὶ θὰ πῇ θυμός, τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἦταν καταθυμωμένη.

—Δὲν συλλογίζεστε τὶ λέτε; τοῦ ἀποκρίθηκε. Καὶ πρῶτα-πρῶτα, τὸ καϊμένο τὸ πουλὶ μπορεῖ νὰ γίνῃ καλὰ καὶ νὰ ζήσῃ. Ἔπειτα ὁ κὺρ-Ἀλάρτης θὰ θύμωνε, ἂν δίναμε πουλιὰ στοὺς σκύλους του.

Καὶ γιὰ νὰ μὴν τῆς ξεφύγῃ κανένας λόγος προσβλητικὸς γιὰ τὸ γιὸ τῆς κυρίας της, ἡ Ἀνθούλα τὸν ἄφησε καὶ γύρισε τρέχοντας στὸ σπίτι.

Δὲν εἶχε πιὰ διάθεση νὰ κλάψῃ, ὅπως τὴν πρώτη φορὰ ποὺ εἶδε τὸν Πάτροκλο. Ἄ, ὄχι, τώρα ἔνοιωθε πὼς ἦταν ὁλωσδιόλου διαφορετική. Θὰ τολμοῦσε καὶ νὰ τοῦ ἀντισταθῇ τοῦ κακοῦ ἐκείνου παιδιοῦ, γιατὶ συναισθανόταν πὼς εἶχε ἄδικο καὶ πὼς αὐτὴ εἶχε δίκιο.

Πῆρε τὸ περδικάκι της, τὸ πλάγιασε σ' ἕνα καλάθι στρωμένο μὲ στουπὶ καὶ τὄβαλε κοντὰ στὴ φωτιά. Ἡ ζέστη τὸ ἀναζωογόνησε τὸ κακόμοιρο· κι' ἅμα ἡ Ἀνθούλα τοὔβαλε στὸ στόμα καὶ μιὰ στάλα ἄσπρο κρασί, τὸ πουλὶ ἄνοιξε τὰ μάτια του καὶ κουνήθηκε λίγο ἀπὸ τὴ θέση του.

Ἡ μικρὴ τὸ κοίταζε μὲ ἀγωνία. Πῶς ἤθελε νὰ ζωντανέψῃ! Καὶ νά, μὲ τὶς περιποιήσεις της τὸ κατάφερε. Τὸ ἄρρωστο περδικάκι σηκώθηκε στὰ πόδια του, διάλεξε μιὰν ἄκρη τοῦ καλαθιοῦ κι' ἀποκοιμήθηκε. Ἡ Ἀνθούλα τότε σκέπασε τὸ καλάθι κι' ἐξακολούθησε τὴν ἐργασία της, εὐχαριστημένη καὶ περήφανη μάλιστα ποὺ ἐπροστάτευε κι' αὐτὴ ἕνα μικρὸ πλασματάκι, ὅπως ἄλλοι ἐπροστάτευαν αὐτὴ τὴν ἴδια . . .

Ὕστερα μίλησε στὸν Ἀλάρτη γιὰ τὸ ἄρρωστο περδίκι καὶ τοῦ γύρεψε ἕνα κλουβὶ ποὺ ἦταν στὸν ἀχερώνα, γιὰ νὰ τὸ βάλῃ.

—Πάρ' το, παιδί μου, τῆς εἶπε.

—Κι' ἂν τὸ γιατρέψω τὸ περδικάκι, θὰ μοῦ τὸ δώσῃς, κὺρ-Ἀλάρτη;

—Ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ σοῦ τὸ χαρίσω. Ἂν θέλῃς, γύρεψέ το τῆς κυρίας.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ περδίκι ἦταν πολὺ καλύτερα. Φαινόταν πώς, μακριὰ τώρα

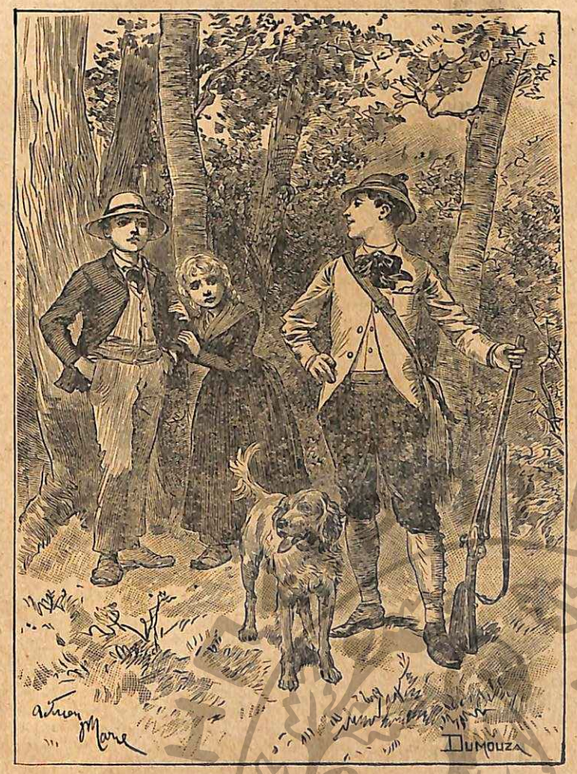

«— Καλά, εἶπε ὁ Πάτροκλος· μεῖνε μὲ τὸ φίλο σου, ἐγὼ φεύγω.»

ἀπ' τοὺς ἐχθρούς του ποὺ τὸ χτυποῦσαν, θὰ ξανάπαιρνε τὶς δυνάμεις του καὶ θὰ ζοῦσε.

Κι' ἦλθε ἡ μέρα ποὺ ἐπρόκειτο νἀπολύσουν τὰ περδίκια καὶ τοὺς φασιανούς. Ἡ κυρία Λάντη θέλησε νὰ παρευρεθῇ στὴν ἀναχώρηση αὐτῆ τῶν πουλιῶν. Καὶ πῆγε στὸ πτηνοτροφεῖο μὲ τὸ γιό της.

Ὁ Ἀλάρτης, βοηθούμενος ἀπὸ τὸ Φραντὴ καὶ τὴν Ἀνθούλα, ἔπαιρνε τὰ πουλιὰ ἀπὸ τὰ κλουβιά τους καὶ τὰ ἔβαζε σὲ μεγάλα καλάθια σκεπασμένα μὲ δίχτυ.

Ὅταν ἄδειασαν ἔτσι ὅλα τὰ κλουβιά, ὁ Πάτροκλος εἶπε στὸν Ἀλάρτη:

—Δὲν εἶναι ὅλα αὐτὰ τὰ πουλιά· εἶναι κι' ἄλλα στοῦ Φραντῆ.

—Ἔχετε λάθος, ἀφεντικό, ἐγὼ δὲν ἔχω πουλιὰ στὸ σπίτι μου.

—Δὲν ξέρεις λοιπὸν πὼς ἡ κόρη σου παίρνει στὸ σπίτι σας πουλιά; Προχτὲς ἀκόμα τὴν εἶδα νὰ κουβαλῇ ἕνα περδίκι . . . Ἔ, Ἀνθούλα; πῶς τὄφαγες; ψητό; θὰ σοῦ ἄρεσε βέβαια!

Κι' ὁ Πάτροκλος γέλασε μὲ κακεντρέχεια.

—Τὶ ἀκούω, Ἀνθούλα; εἶπε ἡ κυρία Λάντη. Δὲν πιστεύω νἄκανες ἐσὺ τέτοιο πρᾶγμα!

—Ὁ κύριος Πάτροκλος δὲ λέει ἀλήθεια, ἀποκρίθηκε ἡ Ἀνθούλα μὲ θάρρος. Τὸ πουλὶ ἦταν μισοψόφιο, ὁ κὺρ-Ἀλάρτης τὸ ξέρει. . . . Μοῦ ἔδωσε τὴν ἄδεια νὰ τὸ περιποιηθῶ στὸ σπίτι καὶ μοῦ εἶπε μάλιστα πὼς ἂν τὸ γιατρεύα, ἡ Κυρία μποροῦσε νὰ μοῦ τὸ χαρίσῃ, καὶ πάλι ὄχι γιὰ νὰ τὸ σφάξω καὶ νὰ τὸ φάω, παρὰ γιὰ νὰ τἀφήσω νὰ ζῇ.

—Ἀλήθεια λέει ἡ μικρή, ἀποκρίθηκε ὁ ἀρχιδασοφύλακας, εἶναι τίμιο κορίτσι κι' ἡ Κυρία μπορεῖ νἄχῃ πεποίθηση στὰ λόγια της.

Ἡ κυρία Λάντη δὲν εἶπε τίποτα· κοίταξε ὅμως τὸ γιό της τόσο ἐταστικά, ὥστε αὐτὸς ἀναγκάστηκε νὰ γυρίσῃ τὰ μάτια του ἀλλοῦ . . .

Ὕστερα πῆγαν ὅλοι στὸ μικρὸ δάσος, κοντὰ στοὺς καλαμιῶνες, ὅπου ἐπρόκειτο νἀπολύσουν τὰ ξεπεταρόνια.

Τὰ περδίκια ἦταν ἄτολμα, φοβόνταν νὰ πετάξουν μονάχα κι' ὁ Φραντὴς ἀναγκάστηκε νὰ τὰ βγάλῃ ἀπ' τὰ καλάθια μὲ τὰ χέρια του. Ἔτρεχαν τότε μπροστὰ καὶ κρυβόνταν μέσα στὰ χαμόδεντρα. Μερικὰ δοκίμαζαν δειλὰ - δειλὰ νὰ πετάξουν, ἀλλὰ σὲ λίγο ἔπεφταν καὶ τριγύριζαν τὴν Ἀνθούλα σὰν κοτοπουλάκια. Ἡ μικρὴ καθόταν χάμω καὶ τὰ φώναζε μὲ μιὰ ἰδιαίτερη φωνὴ ποὺ τὴν εἶχαν συνηθίσει.

(Ἀκολουθεῖ)

ΡΗΤΑ

[Φωκυλίδου τοῦ Μιλησίου]

Τοῦ Φωκυλίδου εἶναι κι' αὐτό:
Χωριὸ ποὔχει μυαλά,
μικρό, νικᾶει μιὰ Νινευΐ
σὰν διοικηθῇ τρελά.

[Ἀπὸ τὸν «Στέφανον]

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΤΟ ΦΩΣ

Ἀριθ. Ἐγκρ. 77

Ξετύλιξε τὶς λαβωμένες σου φτε-
[ροῦγες...
Συντρίμια... Σκόρπιοι ναοὶ καὶ
[ρημαγμένοι πύργοι,
Θρυματισμένα ἀγάλματα, βωμοὶ
[σπασμένοι...
Συντρίμια.. Ἀνάμεσά τους σαῦ-
[ρες ξεγλυστρᾶνε
Καὶ κουκουβάγιες μὲ στριγγὲς
[κραυγὲς πετᾶνε.

Ξετύλιξε τὶς λαβωμένες σου φτε-
[ροῦγες...
Πέσαν οἱ ναοί, τάγύλματα, οἱ
[βωμοὶ κι' οἱ πύργοι
Σωριάστηκαν τριγύρω σου.. Σκο-
[τάδι.. Νέκρα...
Μὰ ξάφνω μιὰν ἀχτίδα θέλησες
[νὰ πιάσῃς.
Εἶναι μακρυὰ τὸ φῶς. Ὤ, πέτα
[νὰ τὸ φτάσῃς!

Ἀγριοκάτσικο

Η ΓΕΝΝΗΣΗ ΤΗΣ ΑΛΕΠΟΥΣ

[Βλ. Ἀποτελέσματα Μικροῦ Διαγωνισμοῦ Μεταφράσεως ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.]

Ὅταν ὁ Θεὸς ἔδιωξε τὸν Ἀδὰμ καὶ τὴν Εὔα ἀπ' τὸν ἐπίγειο Παράδεισο, τοὺς λυπήθηκε καὶ τοὺς ἔδωσε ἕνα ροβδάκι ποὺ ἦταν μαγεμένο.

«Κάθε φορά, τοὺς εἶπε, ποὺ θὰ βρεθῆτε σὲ μιὰ μεγάλη ἀνάγκη, κτυπήστε τὴ θάλασσα μ' αὐτὸ τὸ ραβδί, καὶ θὰ ἔχετε ὅ,τι σᾶς ἀξίζει».

Ὁ Ἀδὰμ πέθαινε ἀπὸ τὴν πεῖνα κι' ἔτρεμε ἀπὸ τὸ κρύο. Πῆγε λοιπὸν στὴν ἀκρογιαλιὰ καὶ βούτηξε στὸ νερὸ τὴν ἄκρη τοῦ ραβδιοῦ. Ἀμέσως εἶδε νὰ παρουσιάζεται μιὰ προβατίνα ποὺ τὸν χόρτασε μὲ τὸ γάλα της καὶ τὸν ζέστανε μὲ τὸ μαλλί της.

«Ἡ σειρά μου!» φώναξε ἡ Γυναῖκα· καὶ βεβαιοτάτη πῶς θὰ τὰ κατάφερνε καλύτερα ἀπὸ τὸν ἄντρα της, τοῦ ἄρπαξε τὸ ραβδὶ κι' ἔδωσε ἕνα δυνατὸ κτύπημα στὰ κύματα.

Βγῆκε τότε ἕνας λύκος, ποὺ χύμηξε στὸ λαιμὸ τῆς προβατίνας καὶ τὴν πῆρε τρέχοντας στὸ δάσος.

Θὰ χανόταν ἡ φτωχή, ἂν ὁ Ἀδὰμ δὲν ἔσήκωνε τὸ ραβδὶ καὶ δὲν χτυποῦσε πάλι τὴ θάλασσα. Αὐτὴ τὴ φορὰ βγῆκε ἕνας σκύλος, ποὺ δὲν ἄργησε νὰ φτάσῃ τὸ λύκο καὶ νὰ ξαναφέρῃ τὴν προβατίνα στοὺς κυρίους της.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο, διηγοῦνται οἱ καλοί μας πρόγονοι, δημιουργήθηκαν ὅλα τὰ ζῶα τῆς γῆς.

Κάθε φορὰ ποὺ ἡ Γυναῖκα μεταχειριζότανε τὸ ραβδί, γεννιόντανε ζῶα ἄγρια καὶ βλαβερὰ ὅπως ὁ Τίγρης, ἡ Μαϊμοῦ, τὸ Φίδι. Κι' ὁ Ἄντρας ἔβαζε τὰ δυνατά του νὰ διορθώνῃ τὸ κακό, φέροντας στὸν κόσμο κατοικίδια ζῶα σὰν τὸ Ἄλογο, τὸ Βώδι ἢ τὸν Πετεινό.

Βλέποντας ὅλο τὸ κακὸ ποὺ εἶχε κάνει, ἡ Εὔα θύμωσε φοβερὰ· ἀπὸ τὴ φούρκα τῆς ἔσπασε τὸ ραβδὶ καὶ πέταξε τὰ κομμάτια του στὴ θάλασσα.

Καὶ νά, βγῆκε τότ' ἕνα ζῶο μὲ παρδαλὸ φόρεμα, μυτερὸ μουσούδι κοὶ μικρὰ ζωηρὰ μάτια, ποὺ χαρίεστατα ἔκαμε ὑπόκλιση στοὺς προπάτορές μας καὶ τοὺς εἶπε:

«Εὐγενέστατε κύριε καὶ χαριτωμένη κυρία, εἶμαι ἡ κυρ' Ἀλεποῦ. Ἂν ἔχετε κότες γιὰ φύλαγμα, δεχθῆτε τὶς ὑπηρεσίες μου. Δὲν θἄνετε λόγο νὰ παραπονεθῆτε».

Θὰ δῆτε, ἀγαπητά μου παιδιά, πῶς ἡ κυρ' Ἀλεποῦ ἐννοοῦσε νὰ ὑπηρετήσῃ τὸν πλησίον της.

Τιτάνια

(Πρῶτο Βραβεῖο)

Η ΒΟΜΒΑ

Ἀριθ. Ἐγκρ. 76

Μιὰ μέρα, ἐνῷ ὁ Κάρολος XII, ὁ βασιλιὰς τῆς Σουηδίας, σὲ κάποια ἐκστρατεία, ὑπαγόρευε σἔνα του γραμματέα ἐπιστολές. ἔπεσε στὸ σπίτι μιὰ βόμβα· πέρασε τὴ στέγη κι' ἔσκασε κοντὰ στὸ δωμάτιο ποὺ ἤτανε ὁ βασιλιάς. Τὸ μισὸ πάτωμα κομματιάστηκε· τὸ δὲ γραφεῖο ποὺ ὁ βασιλιὰς ἔμενε, εἶχε στερεὸ τοῖχο πρὸς αὐτὸ τὸ μέρος, ὥστε νὰ μὴ βλαφθῇ ἀπὸ τὴν ἔκρηξη καί, κατ' ἐκπληκτικὴ σύμπτωση, ἐνῶ ἡ πόρτα τοῦ γραφείου ἤτανε ἀνοιχτή, κανένα ἀπὸ τὰ κομμάτια ποὺ πηδήσανε στὸν ἀέρα, δὲ μπῆκε στὸ δωμάτιο.

Στὸ θόρυβο τῆς βόμβας καὶ στὸν κρότο τοῦ σπιτιοῦ ποὺ φαινότανε σὰ νὰ ἔπεφτε, ἡ πέννα ξέφυγε ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ γραμματέα:

«Τὶ συμβαίνει λοιπόν; τοῦ εἶπε ὁ βασιλιὰς μὲ ὕφος ἐντελῶς ἤρεμο, γιατὶ δὲν γράφεις;»

Ἐκεῖνος δὲ μπόρεσε ν' ἀπαντήσῃ. παρὰ αὐτὲς τὶς λέξεις:

«Μεγαλειότατε, ἡ βόμβα!..

— Ἔ, καλά, εἶπε ὁ βασιλιάς· τὶ σχέση ἔχει ἡ βόμβα μὲ τὴν ἐπιστολὴ ποὺ σοῦ ὑπαγόρευα; γράφε!»

(Μετάφραση) *Διαβάτης*

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ γιαγιὰ κάτι ράβει κ' ἔχει σηκωμένα τὰ γυαλιά της στὸ μέτωπό της.

— Γιατί, γιαγιά; τὴ ρωτᾶ ὁ ἐγγονός της· γιὰ νὰ μὴ χαλάσουν κι' αὐτὰ ἀπὸ τὴν πολλὴ δουλειὰ σὰν τὰ μάτια σου;

Τέκνον τοῦ Βορρᾶ

***

Ὁ Μίμης ρωτᾶ τὶ θὰ πῇ ἡ λέξις «ἐψηλάφησε» ποὺ βρῆκε στὸ βιβλίο του.

— Νά, τοῦ ἀπαντᾶ ὁ ἀδερφός του· ἔπιασε ψιλὸ καὶ τὸν ἄφησε.

Φασκαμιᾶς

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΜΙΚΡΟΥ ΔΙΑΓΩΝ. ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΩΣ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

[Ἴδε Διάπλασιν τοῦ 1922, σελ. 150]

Περιστάσεις ἀνεξάρτητες ἀπὸ τὴ θέλησή μου μ' ἔκαμαν ν' ἀναβάλω τ' Ἀποτελέσματα αὐτοῦ τοῦ Διαγωνισμοῦ. Ἄλλωστε ἦταν καὶ πολὺ δύσκολα, γιατὶ εἶχα νὰ διαβάσω καὶ νὰ κατατάξω 250 μεταφράσεις, ποὺ οἱ περισσότερες παρουσίαζαν ἐλάχιστες μεταξύ τους διαφορές. Τελοσπάντων πέρασαν δυὸ χρόνια. Πόσοι ἀπὸ τοὺς διαγωνιζόμενους στὴ Μικρὴ Τάξη πέρασαν στὴ Μεγάλη, καὶ πόσοι ἀπὸ τοὺς διαγωνιζόμενους στὴ Μεγάλη ἤγειναν ἐν τῷ μεταξὺ μεταφραστὲς σ' ἐφημερίδες, καὶ σὲ περιοδικά, μερικοὶ δὲ καὶ... συνεργάτες μου! Ἂς εἶναι· αὐτοὶ τώρα ξαναγυρίζουν στὰ περασμένα τους...

Καθὼς εἶπα στὴν προκήρυξη αὐτοῦ τοῦ Διαγωνισμοῦ, ἀπὸ τὴ Μικρὴ Τάξη δὲν ἐζήτησα παρὰ μιὰ πιστὴ ἀπόδοση τοῦ Γαλλικοῦ κειμένου. Κι' ἐννοεῖται ὅτι δὲν ἤρθαν σὲ πολὺ καλὴ θέση ὅσοι μετέφρασαν τὸ fée *νεράϊδα* (ἕνα ραβδὶ ποὺ ἦταν... νεράϊδα! λάθος ποὺ ντράπηκα γιὰ λογαριασμό τους ὅταν τὸ εἶδα καὶ σὲ μεταφράσεις μερικῶν μεγάλων), ἢ τὸ brébis *ἀμνὸν* ἢ τὸ ramassa *ἐμάζεψε* (ἀντὶ *σήκωσε*) κι' ἄλλα τέτοια ἕνα σωρό.

Ἀπὸ τὴ Μεγάλη ὅμως Τάξη ἐζήτησα καὶ κάποια λογοτεχνικὴ προσπάθεια, κάποια ἀπόδοση τοῦ πρωτοτύπου, πιστὴ βέβαια πάντα, ἀλλὰ καὶ ἀρκετὰ ἐλεύθερη ὥστε νἄχῃ μιά. νὰ ποῦμε ἔτσι, *πρωτοτυπία*, ἕνα ὕφος ἑλληνικὸ καὶ προσωπικό. Ἔ, τὴν προσπάθεια αὐτὴ τὴ βρῆκα σὲ πολλούς. Καὶ μάλιστα ἀρκετὰ ἔντονη, ἐνσυνείδητη κι' ἐπιτυχημένη σ' ὅλους αὐτούς, ποὺ παίρνουν τὰ βραβεῖα καὶ τὸν Α' ἔπαινο. Ἀλλ' ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀποψη ποὺ λέω, οἱ πιὸ ἐπιτυχημένες μεταφράσεις ἦταν τοῦ *Ὄψιμου Κρίνου*, τοῦ *Τάκη Λεκοῦ*, τῆς *Διλῆς Δ. Λαρδίκου* καὶ τῆς *Τιτάνιας*. Σᾶς βεβαιῶ ὅτι στὴν ἀρχὴ δὲν ἤξερα ποιά ἀπὸ τὶς τέσσερις νὰ προτιμήσω! Ὕστερα ὅμως ποὺ τὶς ἐσύγκρινα καλύτερα, εἶδα ὅτι οἱ δυὸ πρῶτες ἦταν παρὰ πολὺ τολμηρές· ἔκαναν δηλαδὴ κάποια κατάχρηση τῆς ἐλευθερίας τους καὶ μάλιστα, σὲ μερικὰ σημεῖα, ὄχι τόσο ἐπιτυχημένη. Ἔμειναν οἱ δυὸ δεύτερες, ποὺ μοῦ φάνηκον ἐντὸς τῶν ὁρίων. Πολὺ ὡραῖες κ' οἱ δυό. Κι' ἀπ' αὐτὲς ἐπροτίμησα τὴ μετάφραση τῆς *Τιτάνιας*, γιατὶ τὸ ὕφος της μοῦ φάνηκε πιὸ ἁρμονικό.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΜΕΓΑΛΗ ΤΑΞΙΣ *(15 ἐτῶν καὶ ἄνω, καθὼς καὶ ὅσοι δὲν ἐσημείωσαν ἡλικία).*

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Τιτάνια* [20 Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ *Λιλὴ Δ. Λαρδίκου* [19 Ε]. — *Τάκης Λεκὸς* καὶ *Ὄψιμος Κρῖνος* (ἐξ ἴσου ἀπὸ 19 Ε.)

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Μελοθάνατη*, [17 Ε.] — *Ἰουδὴθ* [16 Ε.] — *Σκόρπια Φύλλα* [16 Ε.]

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ *(ἀπὸ [15 Ε.] εἰς ἕκαστον:)* Φούριος, Φιφή, Ἰωάν. Ν. Κάβουρας, Πλανόδιος, Ματωμένη Δύση, Γιάφος, Νέος Βολταίρος, Θαλασσοπούλι, Ἀγοροκόριτσο, Δοξασμ. Κοητικόπουλο, Ὀλυμπιονίκης, Ρενάτος, Νιάγαρας, Βεατρίκη, Τριανταφυλλένια, Π. Σ. Καρμάλης, Ἰδανισμός, Ἱππόλυτος Γάτος, Ἄνθης, Ἄρης, Καλαματιανὸ Λουλούδι, Νάρκισσος, Σείριος.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ. *(ἀπὸ [14 Ε] εἰς ἕκαστον:)* Κυνηγὸς τῆς Ἐρήμου, Νεῖλος, Σαπφώ, Βασιλεὺς τῶν Ὀνείρων, Θέλμα, Ἠλιολάτρης, Ἀμυδρὰ Λάμψις, Χρυσαλλίς, Ι. Σ. Φέξας, Χαλκουτοπούλα, Αὔρα, Κ. Γ. Σισμάνης, Φοῖβη, Πικοδάφνη, Ἄπτερος Νίκη, Ποσαιών, Πόθος, Ναυοῦρισμα, Φαρέτσα, Φλόγα, Ἀγρὶς Καμέλια, Ν. Λ. Τζιώτης, Κοσμος, Ἑλλάς, Ἄγγελος Μαραθῶνος, Βελοπέλα, Ροδοπέταλο, Νικολός, Τριαντάφυλλο τ' Ἀπρίλι, Χλόη, Ὥρα.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ *(ἀπὸ [12 Ε] εἰς ἕκαστον:)* Κυματώδης Εὔριπος, Συλβία, Αὔγ. Σπαθάφης, Ἴδεια τοῦ Πόνου, Περαστική, Μαγεμ. Ρεμματιά, Νεράϊδα Εὐρίπου, Ρόδο, Πανταχοῦ Παρόν, Ψύλλος, Εὐανθ. Φουντουλάκη, Σ. Μ. Μαράς, Ἰωνικὸς Οὐρανός, Κ. Δ. Παπαδόπουλος, Ἀστραπή, Κική, Κεραυν. Βλέμμα, Λ. Κ. Τσῶκος, Σοφία δαΜαλίν, Πάντα Ζῶ, Καϊρ. Ἀστῆρ, Δαφν. Κυανόλευκος, Γαλανόλευκος, Ἀμαδρυάς, Ἄνδρ. Φαντάρος, Ἀγορολούλουδο, Ἀνθισμ. Μυγδαλιά, Γ. Ράλλης, Ἀνθισμ. Θυμαράκι, Ἀγρίμι.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ *(ἀπὸ [10 Ε] εἰς ἕκαστον:)* Πανελ. Ὀνειρον, Ἀφοκάρια, Ἀμάρ. Δόξα, Ὑπερήφανος Ἕλλην, Καπ.-Πούλακας, Π. Κ. Παπαδόπουλος, Ἀστροπελέκι, Δάφνης Στέφανος, Α. Ν Δημητρίου, Ἔννυ Πόρτεν, Ἀφρόκοινο, Ἐλ. Ἐξαχρόπουλος, Λευτεριά, Δακρυπ. Ζωή, Νέδων, Ἐλεύθ. Μικρασία, Καρυοθραύστης, Γρηγόριος Ε', Α. Ι Παππᾶς, Κούλα Κονταρίνη, Κ. Σ Καλλιάδης, Σόρε Θυελλείφ, Σανσελλὸς Ἀσσαράτ, Πειραϊκὴ Αὔρα, Γάτος Γοάκος, Δροσούλα Αὐγῆς, Ἑλλ. Αἰσθημα, Κλέφτ. Βόλι, Ἀρχιναλαμπουριστής, Ἀδιάκριτος, Ι. Γρηγορόπουλος, Βλάκας, Ι. Σπανουδάκης, Ἀνειωιστής, Χρυσαυγή, Φιλελ. Ἑλληνοπούλα, Μπουμπουλίνα, Ἄτλας, Καριοφύλι τοῦ Κ. Φιλιππίδης.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ *(14 ἐτῶν καὶ κάτω).*

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Πουλὶ τῆ· Καταιγίδος* [20 Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Μαγευτικὸς Βόσπορος* [19 Ε]. *Φέρελπις* [19 Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Σφαιριστὴς* [18 Ε] — *Ἰωνικὴ Αὔρα* [17 Ε] — *Ἰράνια Βά να* [16 Ε]

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ *(ἀπὸ [15 Ε] εἰς ἕκαστον:)* Φαληρινὴ Αὔρα, Παιδὶ Μέλλοντος, Γαρδένια, Τόσκα, Γ. Ε. Ἀγγελής Χάχας, Δοὺς Σαλώνων, Πανελ. Πόδος Χ. Μεντζελόπουλος, Ναυπλ. Ἀστὴρ Κλαίλια Κοκκίνη, Ρόδον Σταμποῦλ, Ἀρουραῖος, Ἔκπληρ. Ὀνειρον.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ *(ἀπὸ [14 Ε] εἰς ἕκαστον:)* Δόξα Ματωμένη, Φοῖβος, Νίτσα Λαζαρίδου, Ἀγιοναυπλίτης, Π. Ε Βλαστοῦ, Ἀλ. Βεϊνόγλου, Φιλελ. Κερκυραῖος, Δ. Κ. Κοντοβράκης, Τελευταῖος Παλαιολόγος, Κάτων, Σπανιόλα Ἀγκίλας, Κοφτερὸ Σπαθί, Ε. Σκανδάλη Ἥρως Κιουτάχειας, Δ. Ε. Τσιρανίδης Λεσβ. Ἀστήρ, Λεσβ. Ἀηδών, Γ. Ι Ἀντωνίου, Καβούζ, Τζιτζικας, Φραουλα, Καραμελίτσα, Λ. Ι. Ρένεσης Τσουκνίδα, Π. Κομνηνός, Γῆ Φαιάκων Στέρος Ροδάνθης, Ἰανός, Μ. Ν. Ἰωάννου, Γλυκειὰ Ἑλλάς, Δοξ. Τσολιᾶς Φροῦ-Φροῦ.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ *(ἀπὸ [12 Ε] εἰς ἕκαστον:)* Ἐλένη Κονταρίνη, Κόντε-Ραπανάκης, Ι. Καψαμπέλης, Πτερ. Ἱππότης, Ναΐάς, Κόμης Μοντεχρίστος, Γοφροτιάστης, Δὸν Σατανᾶς, Ν. Α. Λαγούσης, Ἀσπ. Κασσιμάτη, Μ. Ν. Παπουλάκος Οὐρανία Πήτα, Ν. Νικολαΐδης, Γ. Ν. Σαρτζετάκης, Α. Κατελοῦζος, Νίτσα Οἰκονομίδου, Σμυρνιάκι, Ὀδυσ. Ἀνδρούτσος, Θ. Μ. Σουλτάνης, Ἄγκυρα, Ἐγγονὴ Κολοκοτρώνη, Ρωμύλος, Νέλλη Μαρσέλου, Γιὸ Ψηλορείτη.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ *(ἀπὸ [10 Ε] εἰς ἕκαστον:)* Πέτρος Ριονσαί, Νέμος Ἐκκλησιαστής, Σ. Ν. Μαρίνος, Βυζάντιον, Κουνέλης, Θ. Α. Γεωργακόπουλος, Ψυχὴ Παλαιολόγου, Σ. Μπίστης, Ξ. Ζαχαριάδης, Μικρὸς Μίμης, Δ. Ι. Νάκος, Κ. Σ. Παπαθανασίου, Φαντίνα, Ἀνθρωπόμ. Γοφίλλας, Ἐγγλέξ. Ψαλτάκι, Ἀργοναύτης, Ἀφρισμ. Πέλαγος, Γραῖος, Ἑκάτη, Ἀλύτρ. Ἑπτάλοφος, Γ. Σ. Καράμαλη, Σ. Κ. Γιαννόπουλος, Γ. Λ' Βουτλιας, Καρυάτις, Ε. Ν. Ρουσσάκης, Νυχτοπούλι, Μικρὸς Ποιητής.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 28 Ἀπριλίου 1924.

ΕΙΔΑΤΕ στὸ προηγούμενο μιὰ ἀγγελία τῆς «Τρίμορφης Γυναίκας». Εἶναι τὸ νέο βιβλίο τοῦ κ. Ξενοπούλου, ἕν' ἀπὸ τὰ ὡραιότερά του πραγματικῶς. Ἀλλὰ μόνο γιὰ μεγάλους ὅπως κι' ἡ «Τιμὴ τοῦ Ἀδελφοῦ», ὁ «Κακὸς Δρόμος» καὶ ἄ. Οἱ μικροὶ δὲν θὰ καταλάβαιναν τίποτά. Ὥστε ἡ ἀγγελία ἐκεῖνη μπῆκε κορίνος γιὰ νὰ τὴν ἰδοῦν οἱ γονεῖς σας, τὰ μεγάλα σας ἀδέλφια κι' ἄλλοι τυχὸν ἐνδιαφερόμενοι. Ἀπὸ σᾶς, μόνο οἱ ἐνήλικοι μποροῦν νὰ διαβάσουν αὐτὸ τὸ βιβλίο.

Οἱ φίλοι μου τῆς Ἀλεξανδρείας καὶ τοῦ Καΐρου, ὅσοι πηγαίνουν στὸ θέατρο, — δηλαδὴ πάλι οἱ ἐνήλικοι, — θὰ ἔχουν τὴν εὐτυχία νὰ ἰδοῦν καὶ ἕνὸ νεώτατα ἔργα τοῦ κ. Ξενοπούλου, ἀπὸ τὴ μεγάλη Κυβέλη, τοῦ περιοδεύει τώρα στὴν Αἴγυπτο. Εἶναι ἡ «Μαριτάνα» δραματάκι, καὶ τὰ «Πεπρωμένα», ἡ τραγῳδία ἀπὸ τὴν ὁποία βγῆκε τὸ μυθιστόρημα «Ἰσαβέλλα».

Ἀγέρωχε Ἀρκάς, θὰ εἴδες βέβαια τὴ προκήρυξη τοῦ Διαγωνισμοῦ. Ὁ *Φάων* τοῦ 1913 δὲν ἔξερω πότε γίνεται. Μυθιστορήματα τοῦ Βέρν ὑπάρχουν ἀκόμα ἀμετάφραστα, ἀλλὰ εἶναι τόσος μεγάλα ποὺ ἤταν ἀδύνατο νὰ χωρέσουν σ' ἕναν τόμος. Οἱ «Βαπτιστικοὶ τοῦ Ναπολέοντος» ἔχουν καὶ συνέχεια, ἕνα πολὺ ὡραῖο μυθιστόρημα ἀπὸ τὸ Γαλλογερμανικὸ πόλεμο τοῦ 1870. Κι' ἴσως αὐτὸ θὰ βάλω τοῦ χρόνου, ἀφοῦ μ' ἕν' ἄλλο θαυμάσιο Ρωσσικό. Τὸ συγχαίρω γιὰ τὴ συλλογή σου τὰ γράμματοσήμων καὶ σοῦ εὔχομαι νὰ τά... χιλιάσῃς. Ἢ εἶναι ἤδη;

Τὶς νέες σου Ἀσκήσεις, *Σμύρνη*, δὲν τὶς εἶδα ἀκόμα καὶ δὲν ξέρω ἂν εἶναι ἐπιτυχημένα τὰ «νέα εἴδη» σου· κάλλιο γιατὶ τὴν ἔγραψες σὲ μικρὸ τετράδιο; Καὶ σὺ ἀκανόνιστος; Ναί, πολλοὶ λένε πὼς ὁ Μέγας Ναπολέων ἦταν ἑλληνικῆς καταγωγῆς. «Ὁ Κορσικανὸς ὁ ἄγων τὸν Ταῦγετον πατρίδα» λέγει ἕνα ποίημά του κι' ὁ Σοῦτσος. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν εἶναι ἀποδειγμένο. — Ἡ δὲ «Φιλοτιμία»... πρὸς τί;

Ἡ Μιμόζα καταγγέλλει τὸν ὑπ' ἀριθ. 187 Συλλαβόγριφο τοῦ *Μεσάγετζη* ὡς ἀντιγραμμένο πιστὰ ἀπὸ τὸν Τόμο μου τοῦ 1885 ὅπου ὑπάρχει μὲ τὴν ὑπογραφὴ Ἀντ. Μάτσεις. Ἔ, ὁ παλιός μου φίλος κ. Ἀντ. Μάτσεις, δικηγόρος, πρώην βουλευτής, πρόεδρος τοῦ Δικηγορικοῦ Συλλόγου κλπ. ἂς μοῦ πῇ τί πτινὶ θέλει νὰ ἐπιβάλω στόν... ἀντιγραφᾶ τοῦ Συλλαβογρίφου του. Ἂς εἶναι ὅμως! Ἀπὸ τὰ 1885 πόσες φορὲς θὰ ξαναντιγράφτηκε καὶ θὰ ξαναδημοσιεύτηκε ἡ τόσο ἐπιτυχημένη αὐτὴ Ἄσκηση!..

Θὰ σὲ μάλωνα, *Πεθαμένε Ἀριστείδη*, ἀφοῦ ὁμολογεῖς ὅτι ἡ μόνη αἰτία τῆς ἀργοπορίας σου ἤταν ἡ τεμπελιά· ἐλπίζω ὅμως ὅτι δὲν θὰ τὸ ξανακάνῃς. Ἔπειτα σήμερα εἶσαι κι' ἀδιάθετη, ὥστε μάλλον πρέπει νὰ σοῦ πῶ περαστικά. Τὴν ἐρώτησή σου γιὰ τὸ «ἔργο τοῦ συγγραφέως» δὲν τὴν κατάλαβα τόσο καλά. Γιατὶ ἂν θέλῃς νὰ σοῦ πῶ μὲ τὶ τρόπο γράφει ὁ συγγραφεύς, — πῶς ἐμπνέεται, πῶς σχεδιάζει, ἐπεξηργάζεται κτλ. ἕνα ἔργο του, — δὲν θὰ μποροῦσα, γιατὶ κάθε συγγραφεὺς ἔχει τὸν τρόπο του. Γιά, ἐξηγήσου λοιπόν, σὲ παρακαλῶ, — Γράφω παραπάνω γιὰ τὴν περιοδεία τῆς Κας Κυβέλης ποὺ τόσο σ' ἐνδιαφέρει καὶ περιμένω τὶς ἐντυπώσεις σου.

Τὸ μόνο ποὺ μπορῶ νὰ κάμω, *Ἐρημίτη*, εἶναι νὰ σᾶς εὐχηθῶ κι' ἐγώ, ὅπως λέτε στὸν πρόλογό σας, «νὰ γίνετε μιὰ μέρα μεγάλοι Ποιηταὶ καὶ Πεζογράφοι». Μὰ ὅσο δὲν εἴσθε ἀκόμα παρὰ μαθηταὶ γυμναζόμενοι στὴ Λογοτεχνία, ἂν συνιστοῦσα στοὺς φίλους μου τὸ περιοδικό σας, θὰ τοὺς ἔβλαπτα. Κι' ἐγὼ δέβαια δημοσιεύω μιὰ Σελίδα ἀπὸ γυμνάσματα μαθητῶν· ἀλλ' ἀπὸ εἴκοσι, ἀπὸ τριάντα κομμάτια ποὺ μοῦ στέλνουν, διαλέγω ἕνα κι' αὐτὸ πάλι, γιὰ νὰ τὸ δημοσιεύσω, τὸ διορθώνω. Στὸ περιοδικό σας ὅμως μπαίνουν καὶ πράγματα ποὺ ἐγὼ δὲν θὰ τὰ ἐνέκρινα ποτέ, ἐπομένως δὲν θὰ ἤθελα οὔτε νὰ τὰ βροῦν καὶ νὰ τὰ διαβάσουν ἄλλοὶ οἱ φίλοι μου. Γιὰ γούστο μιλῶ τώρα, ὄχι γιὰ ἠθική· γιατὶ τὸ περιοδικό σας δὲν εἶναι ἀνήθικο, ὄχι.

Πολὺ εὐχαριστήθηκα, *Σκιὰ τῆς Εὐτυχίας*, ποὺ μὲ ξαναθυμήθηκες καὶ μοῦ ἔγραψες τ' ὡραῖο αὐτὸ γραμματάκι. Μὰ κι' ὁ κ. Φαίδων, χωρὶς νὰ σᾶς γνωρίζῃ κι' αὐτὸς ἀπὸ κοντά, σᾶς θεωρεῖ καὶ σᾶς ἀγαπᾷ σὰν παιδιά του. Ὄχι, ἐκεῖνο τὸ τραγουδάκι δὲν ἐξεδόθη μὲ τὴ μουσική του, γιατὶ δυστυχῶς δὲν τὴ ζήτησαν ἀκρετοί.

Ἀλήθεια, *Γριφοφτιάστη*, ἄρχισε νὰ κάνῃ ζέστη, ἀλλὰ εἶναι νωρὶς ἀκόμα... γιὰ νὰ βαρεθῇ κανεὶς τὸ σχολειό. Οἱ «Ψευτιὲς τοῦ Μυγχάουζεν» θὰ κρατήσουν ἀκόμα 2—3 μῆνες καὶ κατόπι θὰ τὶς διαδεχθῇ ἄλλο ἀνάγνωσμα γιὰ μικρὰ παιδιά.

Τέκνον τοῦ Βορρᾶ, μοῦ στέλνεις αὐτὸ τὸ γνωστότατο καὶ δέκα φορὲς δημοσιευμένο Παιδικὸν Πνεῦμα: «Μπαμπά, γιατὶ βρέχει ἔξω; — Γιὰ νὰ μεγαλώνουν τὰ λουλούδια, τὰ φρούτα... — Μὰ τότε γιατὶ βρέχει καὶ στὰ κεραμίδια;» Κι' ἀπὸ κάτω σημειώνεις «γεγονός»! Ἀλλὰ τί ἐννοεῖς μ' αὐτό; «Γεγονός» εἶν' ἐκεῖνο ποὺ ἔγεινε, κάτι ποὺ τὸ εἶδε κανεὶς, ποὺ τὸ ἄκουσε, ποὺ τὸ πῆρε ἀπ' τὴ ζωή. Ὄχι ὅμως κι' ἕνα «Παιδικὸ Πνεῦμα» ποὺ τὴ φαντάστηκε, ποὺ τὄβγαλε ἀπ' τὸ νοῦ του καί, πολὺ λιγότερο, ποὺ τὸ ἀντέγραψε. Κι' αὐτὸ τὸ λέω γιὰ ὅλους: Νὰ μὴ σημειώνετε «γεγονὸς» παρὰ στὰ «Παιδικὰ Πνεύματα» ποὺ γίνονται μπροστά σας ἤ, τουλάχιστο, ποὺ σᾶς τὰ διηγεῖται κάποιος ἀξιόπιστος ὡς γεγονότα. — Στὶς ἀπορίες σου γιὰ τοὺς ἐπιστολικοὺς τύπους θἀπαντήσῃ στὸ ἐρχόμενο ὁ κ. Φαίδων.

Φαντάζομαι λοιπὸν τί γιορτὴ θἔκανες, *Νηρηΐς τῶν Ἀνθέων*, ἀφοῦ οἱ προετοιμασίες της, σ' ἐμπόδισαν κι' αὐτὲς νὰ μοῦ γράψῃς τόσον καιρό. Καὶ τοῦ χρόνου! Δὲν ξέρω γιατὶ ἡ *Τριανταφυλλένια* δὲν φαίνεται «τακτικὰ ὅπως πρῶτα, ἀφοῦ μάλιστα εἶναι κι' ἡ ἐποχή της τώρα, ποὺ ὅλα τἄνθη, οἱ Νεράϊδες καὶ τὰ πουλιὰ βγῆκαν ἀπὸ τὴν οὐδετερότητα μὲ τὴν ἄνοιξη...» Ἂς φανῇ κι' ἀς μᾶς τὸ πῇ ἡ ἴδια.

Βεβαιότατα, *Θρακικὸ Διαβολάκι*, ἄμα ἔχει διαβάσει κανεὶς τὸ «Μικρὸ Ἠθικολογτή», διαβάζει μὲ μεγαλύτερη εὐχαριστηση τοὺς «Βαπτιστικούς». Γιατὶ ὄχι; Κι' ἕν' ἀγόρι μπορεῖ νὰ πάρῃ ψευδώνυμο θηλυκό, *Θράκη*, *Βιολέττα*, *Ἐλευθερία*, κτλ. Ὄχι, ἀπὸ κανένα δὲν εἶναι τώρα δεκτὰ κομμάτια, οὔτε ἀπὸ κείνους ποὺ δὲν ἔστειλαν ἀκόμα: ἀς ἔστελναν.

Πρέπει λοιπὸν νὰ εἶσαι πολὺ θερμὴ μου φίλη. *Φιλόσοφε*, ἀφοῦ μὲ γνωρίζεις καὶ μὲ διαβάζεις ἀπὸ μικρὸ παιδί. Ἄλλως τε τῶραῖο σου γράμμα μαρτυρεῖ τὴν ἀγάπη σου. Ναί, νὰ μοῦ στεῖλῃς τὰ κομμάτια σου ὅταν θὰ ξαναρχίσω νὰ δέχομαι καὶ νὰ μὴν ἀπελπιστῇς ὅσα καὶ ἂν σοῦ ἀπορριφθοῦν.

Ὡραίας Ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα κι' οἱ ἑξῆς: *Ἀντιγόνη*, *Φασουλῆς*, *Σφαιροβόλος*, *Αὔρα*, *Σύλον* *Ἀπελέκητον*, *Γέρω — Δῆμος* καὶ *Κρίτων Καῆς*. — Ἐξετέλεσα τὰς παραγγελίας των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους γιὰ τὰ καλά των λόγια.

Γιὲ τοῦ Σιπύλου, *Ἐαρινὸν Ἄνθος*, *Πασχαλιὰ* καὶ *Ζακελίνα*, *Σμυρνιώτικο Κεράσι* (ποὺ σοῦ ἔστειλα καὶ λυσόχαρτο), *Γλυκειὰ Χαραυγή*, *Συμπνοπούλι*, *Κύκνε* καὶ σὺ μικρέ μου *Μακεδόν*, ὡραιότατα τὰ πρῶτα σας γράμματα, μὲ κατευχαριστήσαν. Ἐλπίζω, τώρα πο

σὺ σὲ ἄλλους, ὅπως ἀπὸ ἄλλους τἀγοράζεις τώρα·) ***Πόλιν τῶν Ὀνείρων*** (κάθε Μ. Ἀγγελία παίρνει αὔξοντα ἀριθμόν· κι' ἡ ἀρίθμηση αὐτὴ ἀρχίζει ἀπὸ τὸ 1ο φυλλάδιο κάθε χρόνου· πρὸς διάκριση ὅμως βάζω καὶ τὸν ἀριθμὸ τοῦ χρόνου, ἀπὸ τότε ποὺ ἄρχισα νὰ δημοσιεύω Μ. Ἀγγελίες· ὥστε μιὰ ποὺ ἔχει τοὺς ἀριθμοὺς ΚΔ'—155 εἶναι φετεινή· ἄλλη μὲ τοὺς ἀριθμοὺς ΚΓ'—66 εἶναι περσινή, καὶ καθεξῆς·) ***Ἀρτανιὰν*** (ἔστειλα· «Λάμια» εἶναι ξωτικό, ξωθιά· αὐτὰ γιὰ τὴ Σελήνη δὲν θὰ τὰ μάθουμε, παρὰ ἂν θὰ κατασκευασθῇ ποτὲ τὸ σχεδιασμένο τηλεσκόπιον, ποὺ θὰ μᾶς τὴν φέρῃ εἰς ἀπάσταση 100 μέτρων·) ***Ἰσμήνην*** (περιμένω λοιπὸν τίς ἐντυπώσεις σου ἀπὸ τὴν ἐκδρομή·) ***Βάγνερ*** (χαίρω σοῦ ἔγεινες καλά·) ***Μίμην Ροδάνον*** (χαίρω πολὺ καὶ περιμένω·) ***Ἡρωϊκὴν Φέσσαν*** (τὰς ἔλαβα·) ***Ζωηρὰν Φλόγα*** (εὐχαριστῶ πολύ·) ***Φοῖβον*** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ, ἔστειλα·) ***Ἀήττητον Ἑλλάδα*** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) ***Λαμπρὸν Ἥλιον, Λυραντζῆν, Μαγεμένο Ἀκρογιάλι, Ἰδεολάτριν, Χλωμὸ Δειλινό, Εὔστρ. Μαρτ.*** ***Ἀντιλόπην*** κλπ. κλπ.

Ἐλεύθερο Πουλί, Ἱππότην τῆς Σεβίλλης, Ἐλπιδοφ. Ἄγγελον, Ὡραίαν Δύσιν (ἔστειλα.)

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *27 Ἀπριλίου*, θὰ παντήσω τὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ νέου 213ου Διαγωνισμοῦ. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 3 Ἰουλίου

318. Λεξίγριφος

Βλέπω κάτι τι λαμπρό,
Μοῦ ἀρέσει, τὸ φωνάζω...
Ἀλλ' ἀντὶ νἀρθῇ αὐτό,
Ζῶο βλέπω καὶ θυμάζω.

Μάγισσα

319. Συλλαβόγριφος

Δυὸ γράμματα ἑνώνω
Μὲ βεβαιωτικὸ
Καὶ πόλη ἀγαπημένη
Σοῦ κάνω στὸ λεπτό.

Μυστηριώδης Ἱππεὺς

320. Μεταγραμματισμὸς

Βάλε Ε ἀντὶ τοῦ Ω,
—Τόνο κι' ἄλλο τι μὴ κίνει,—
Κι' ἀπ' τὸ μπράτσο σου θὰ βγῇ,
Μιὰ βασίλισσα νὰ γίνῃ.

Ἀτρόμητο Εὐζωνάκι

321. Στοιχειοτονόγριφος

Ἄλλαξέ του λίγη μέση,
Βάλε του κεφάλι κι' ἄλλο,
Κίνησέ του καὶ τὸν τόνο,
Κι' ἀπ' ἀρχαῖο, ὦρ ἷο θεό,
Αὐτοκράτορα μεγάλο
Θάχῃς κοσμοξακουστό.

Χρυσωμένη Λύση

322. Τρίγωνον

* * * * * * =Πρωτεύουσα.
* * * * * =Ἀπόστολος.
* * * * =Ρῆμα.
* * * =Ἐπίρρημα.
* * =Ἐπίρρημα.
* =Φωνῆεν.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Γέρω-Δῆμος

323. Κρυπτογραφικὸν

1234567 =Ὄρος Παλαιστίνης
2345 =Αὐτοκρ. Ρωσσίας
3247 =Ἀρχ. σοφός.
4147 =Ὀρυκτόν.
54247 =Μυθολογικόν.
61367 =Εὐτυχία.
743347 =Ἅγιος.

Πόθος τῶν Γραμμάτων

324. Ἀπροσδόκητον

Τῆς μαμμᾶς σου ἡ μαμμά,
Τοῦ μπσμπᾶ σου ἡ πεθερὰ
Κι' ἡ δική σου ἡ γιαγιά,
(Ποῦ καμμιὰ δὲν εἶν' κουλή,)
Πόσα χέρια ἔχουν, παιδί;

Νηρηΐς τῶν Ἀνθέων

325. Ἀκροστιχὶς μετὰ Μεσοστιχίδος

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν στρατηγὸν τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, τὰ δὲ μεσαῖα γράμματα ποταμὸν τῆς Εὐρώπης:

1, Ὀργανικόν, ἀλλ' ὄχι ζῶον 2, Πατριάρχης τῆς Γραφῆς· 3, Πόλις τῆς Ἑλλάδος· 4, Ὀστοῦν· 5, Ἀριθμός· 6, Ἀρχαῖος μουσικός.

Ἄστρον τῆς Αὐγῆς

326. Φωνηεντόλιπον

γνς-πμν-πνς

Δημοσθ. Μιράσγετζης

327. Γρῖφος

λες / παῖ, τί; ἄ!
σφα

Καμένη Σμύρνη

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς.

328. Logogriphe

Vaste étendue d' eau
Mon premier;
Article mon second;
Un oiseau passereau
Mon entier.

Παπαρούνα τοῦ Ἀγροῦ

329. Sans Voyelles

l'-hmm-prps-d-dsps

Ξύλον Ἀπελέκητον

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Ἀσκήσ. τῶν φύλ. 4 καὶ 5.

42. Μετάνοια (μετά, νῖ, α.)—43. Κόσσυφος (Κῶς, σύ, φῶς.)—44. Πίνδαρος-Πίνδος.

45. Ι Π Π Ο Σ / Π Ο Υ Σ / Π Υ Ρ / Ο Σ / Σ — 46. *Ρίον, Ὠόν, Μόνος, Ἠχηρὸς* = ΡΩΜΗ. —47. Ἀστάρτη, Ἠλέκτρα, Ἄρτεμις, Σολομών.—48. ΚΙΚΕΡΩΝ (Κακός, Ἰσχνός, Κρεῖττον, Ἐργατικός, Ριχός, Ὠνοῦμαι, Νῆσος.)—49. Τῇ ἐπιμελείᾳ πάντα δοῦλα γίγνεται.—50 Εἰ ὠὰ νησσῶν φιλῆς, πόσο μᾶλλον τὰ χηνῶν.)—51. Paris - Pâris.

52. Ἄλσος (ἅλς, ὅς.)—53. Σέριφος-ἔριφος, γρῖφος.—54. Τὸ ἁλάτι.—55. Ἄμλετ-τέλμα.

56. Δ Α Ρ Ε Ι Ο Σ / Α Υ Κ Σ Ν Α Μ / Ι Α Ω / Θ Ω — 57—61. Διὰ τοῦ Ο: *πόρος, νόσος, κρότος, λόγος, τόνος.*—62. ΑΒΡΑΑ Π Ο Λ Λ Ω Ν ΑΜ-ΜΩΥΣΗΣ (Ἄρμα, ΒιΩν, ΡοΥθ, ΑΙΣα, ΑσΗρ, ΜιΣῶ.)—63. Ἀνεμομαζώματα - διαβολοσκορπίσματα.—64. Μηδενὶ πονηρῷ συνοικήσεις.

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς *Α' Περιόδου* (1879—1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς ἕξη: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος, 19ος, καὶ 20ός. Ἕκαστος τόμος δρ. *15*, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δραχ. *16* διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δραχ. *20* διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς *Β' Περιόδου* (1894—1923) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 30 ἐν ὅλῳ. Ἕκαστος τόμος ἄρραφος, δρ. *47* καὶ ραμμένος δρ. *50*. Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἄνω τιμάς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δραχ. *2* ὁ ἄρραφος καὶ δρ. *5* ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρ. *12*,—εἴτε ἄρραφος, εἴτε ραμμένος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα δρ. 4, τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 40 λεπτὰ ἡ λέξις, μὲ πλάγια δὲ στοιχεῖα λεπ. 50 καὶ μὲ κεφαλαῖα λεπ. 70 Ὁ χωριστὸς στίχος δραχμὰς 2. Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

(ΚΔ'—611)

Ἀνταλλάσσουμε εὐχαρίστως Μ. Μ. μὲ ὅλους ὅσοι μᾶς προτείνουν.
ΑΝΘΙΣΜΕΝΗ ΠΑΣΧΑΛΙΑ, ΔΡΟΣΟΣΤΑΛΙΔΑ

(ΚΔ'—612)

Μπαίνοντας στὸ Διαπλασόκοσμο χαιρετῶ ἅπαντας. *Ζαζὰ—Θεοφανίδου.*
ΚΕΡΑΥΝΟΣ

(ΚΔ'—613)

Τὰ μάτια ποὺ δὲν βλέπουνται γλήγορα ξεχνιοῦνται, ἔ, ΖΕΡΜΑΙΝ;
ΜΠΑΓΙΑΝΤΕΡΑ

(ΚΔ'—614)

Προκηρύσσομε διαγωνισμὸν ἀγράφων καρτῶν. Βραβεῖα τρία: 1ον) Τόμος Α' περιόδου, 2ον) Ἀγγελική, 3ον) Φώτης. Αἱ ἄνευ γραμματοσήμου κάρται ἀπορρίπτονται. Συμμετοχὴ 50λεπτος. προθεσμία δίμηνος. Δ)σις: Λίτσαν Γραμματικοῦ (Διὰ Ἰωάννην), Τσιμισκῆ 11, Θεσ)νίκην.

Ἀντιλόπη, Λευκὸς Ἱππεὺς

(ΚΔ'—615)

Τρελλὸ Ναυτόπουλο, Χείμαρρε, Μακεδονοπούλα, Σεμίραμις, σᾶς εὐχομαι καλὸ Πάσχα.
ΑΚΑΚΙΑ

(ΚΔ'—616)

Προκηρύσσω διαγωνισμὸν καρτῶν. Προθεσμία δίμηνος, βραβεῖα ἐκλεκτά, συμμετοχὴ 1,50. Δ)σις: Αἰθαλιδῶν 4, Ἀθῆναι διὰ Γ. Μαρινάκην.

(ΚΔ'—617)

Ἀρμα τοῦ Ἡλίου, πῶς πηγαίνει ὁ Μπάχ, τὸν ἀποδίδεις εὐκολα;

Κιρκινέζε, θυμᾶσαι ἕνα βράδυ τοῦ καλοκαιριοῦ τί ὡραῖα ποὺ ἔπαιζες πιάνο;

Σεμίραμις, Μακεδονοπούλα, θὰ θέλαμε νὰ ξεύραμε τί λέτε τόσα μυστικὰ στὸ σχολεῖο; Μᾶς ξεύρετε ποιὲς εἴμεθα;
ΔΡΟΣΕΡΟΣ ΖΕΦΥΡΟΣ, ΓΡΥΛΛΟΣ

(ΚΔ'—618)

Εἰσερχόμενοι στὸ κομψότατο σαλονάκι τῆς Διαπλάσεως χαιρετῶμεν ἅπαντας.
ΠΕΤΕΡ ΦΟΣ, ΜΠΟΜΠΥ ΝΤΟΝΤ

(ΚΔ'—619)

Σύλλογε «Ἀστραπή», ἔχασες τὸ στοίχημα. Ἰδού: Σίπυλος—Ἐμμ. Χατζηβασιλείου, Μαρμαρόλευκος Σταυρός—Γ. Ἀναγνώστου. Ὁ Κ. Ἀλημίσης εἶναι μπούφοος.
ΠΕΤΕΡ ΦΟΣ, ΜΠΟΜΠΥ ΝΤΟΝΤ

(ΚΔ'—620)

Μπαίνοντας στὸ σαλονάκι τῆς Διαπλάσεως στέλλω σ' ὅλα τὰ Διαπλασόπουλα τὸν φιλικόν μου χαιρετισμόν.
ΣΚΕΡΤΣΟΖΙΚΟ ΧΑΝΟΥΜΑΚΙ

(ΚΔ'—621)

Στὴν ΚΔ'-554 ἕνα λαθάκι γίνηκε· ἀντὶ Μάγισσα γράφτηκε Μάγκισσα. Κόμη Φοίνικα, ἐπαναλαμβάνω: οὔτε σᾶς ξέρω οὔτε μὲ ξέρετε· Est-ce compris?
ΜΑΓΙΣΣΑ

(ΚΔ'—622)

Κάποιο λάθος θἄγινε στὰ ψευδώνυμα. Εἰς τὸ 21ο φυλλάδιο δὲν ἐπρότεινα ἐγὼ Μ. Μ.
ΜΟΥΣΑ

(Σημ. τ. Διαπλ.—Πραγματικῶς, στὴν ὑπ' ἀριθ. 6 πρότασι τοῦ 21 φύλλου κατὰ λάθος ἐτυπώθη ἡ *Μοῦσα* ὡς προτείνουσα ἐνῶ ἐπρότεινα ἡ *Φωτιὰ* καὶ τὸ διορθώνω σήμερα).

(ΚΔ'—623)

Φιλόσοφε, καλὸ Πάσχα. Ἔλαβα· εὖ χαριστῶ.
ΜΟΥΣΑ

(ΚΔ'—624)

ΦΕΙΔΩΤΟΣ ΒΟΣΠΟΡΟΣ

Δεύτερος Διαγωνισμὸς

Προκηρύσσω διαγωνισμὸν Διηγήματος. Θέμα ἡ παροιμία: «ΦΑΣΟΥΛΙ ΤΟ ΦΑΣΟΥΛΙ ΓΕΜΙΖΕΙ ΤΟ ΣΑΚΚΟΥΛΙ». Συμμετοχὴ δραχμή. Βραβεῖα δύο. Προθεσμία τέλη Μαΐου. Δ)σις: (ΚΔ'—35, φύλλον 2ον).

Ὁ ἐπὶ τῶν Διαγωνισμῶν
ΞΑΝΘΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ

(ΚΔ'—625)

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΟΝΕΙΡΟ, καλῶς σὲ βρήκαμε. Τί; δὲ μᾶς πιάνει τὸ μάτι σου;
ΜΑΓΚΑΣ, ΑΛΑΝΗΣ

(ΚΔ'—626)

"ΣΥΝΑΔΕΛΦΩΣΗ,,

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ τοῦ Α' (Μικροῦ) Διαγωνισμοῦ μας:
Α'—ΚΑΠΕΤΑΝ ΚΑΡΑΠΙΠΕΡΗΣ
Β'—ΓΟΗΤΕΙΑ ΤΩΝ ΝΑΡΚΙΣΩΝ
Λοιποὺς εὐχαριστοῦμε.

Σημείωση.—Μὴ ξεχνᾶτε τὸν (ΚΔ'—418) Διαγωνισμό μας. Προθεσμία: τέλη Μαΐου.

(ΚΔ'—627)

Ἀφανὴ Ἥρωα, μὲ μεγάλη μου χαρὰ δέχομαι. Τολμηρὲ Πλοίαρχε, Σφίγξ, τί γίνεστε;
ΑΤΛΑΣ

(ΚΔ'—628)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΤΙΤΑΝ,,

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΚΟΡΙΤΣΙΩΝ

Γενομένων ἀρχαιρεσιῶν ἐξελέγησαν
Πρόεδρος: ΤΡΕΛΛΗ ΧΟΡΕΥΤΡΙΑ
Ἀντιπρόεδρος: ΝΕΡΑΪΔΑ ΤΟΥ ΝΕΙΛΟΥ
Γραμματεύς: ΦΛΟΞ
Σύμβουλος: ΠΕΤΑΧΓΗ ΜΙΚΡΟΥΛΑ

Ζητοῦνται μέλη. Δ)σις: Nic. Stroumzi, Rue Fouad 1er No 32, Alexandrie (Egypte).

(ΚΔ'—629)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΤΙΤΑΝ,,

«ΤΡΑΠΟΥΛΑ», «ΜΑΘΗΤΙΚΗ ΕΝΩΣΙΣ», «ΚΡΑΤΟΣ ΣΜΥΡΝΗΣ» κ. λ. Λάβετε μέρος στοὺς διαγωνισμούς μας.

(ΚΔ'—630)

Ἱδρύθη Σύλλογος ἐν Θεσ)νίκῃ «ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ». Σκοποὶ πολλοί. Ζητοῦνται μέλη καὶ ἀντιπρόσωποι. Γράψατε Ἄγγελον Κόκκαν, Παπαθεοκλήτου 8, Θεσ)νίκην.

(ΚΔ'—631)

Ἀπ' τὴ «Μαθητικὴ Ἕνωσι» ζητοῦμε νὰ μᾶς ἀνακαλύψῃ καὶ θὰ τὴν εὐγνωμονοῦμε. Ἀπ' τίς Μοζαρτίνες ζητοῦμε νὰ μάθουμε καὶ τὰ δικά μας ἐπίθετα στὰ τόσα ποὺ ἔχουν βγάλη τὰ σοφά τους κεφάλια γιὰ τοὺς φίλους.
ΜΗΛΒΙΑ, ΦΑΥΣΤΑ

(ΚΔ'—632)

Διαπλασόπαιδα, φυλαχθῆτε ἀπὸ τὴ λάβα ποὺ θὰ χύσουν τὰ τρία ἡφαίστια:

Βεζούβιος, Αἴτνα, Ἔκλα

(ΚΔ'—633)

Σεμίραμις, μὴν ἀνησυχῆς· θὰ βροῦμε καὶ τὸ ἄλλο σου ψευδώνυμο.—*Χείμαρρε* φιλαράκο, μπρος στὴ μύτη σου εἶμαι· βρές με,—*Παγκόσμιο Ὄνειρο,* ἔλα νὰ μετρηθοῦμε.

Ἄγγλος Ἀστυνομικός: Γκαίμον

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ

συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖον μας, ἀποστέλλοντες καὶ δραχ. 2,50 διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων των.

ΤΥΠΟΙΣ Π. Γ. ΜΑΚΡΗ & ΣΙΑ-ΣΟΦΟΚΛ. 3